

BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON

HISTORIE DUNY

BITVA O CORRIN

BARONET

Historie Duny: Bitva o Corrin

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Brian Herbert, Kevin J. Anderson

Historie Duny: Bitva o Corrin – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HISTORIE DUNY

BITVA O CORRIN

HISTORIE DUNY

BITVA O CORRIN

Historie Duny (3)

**BRIAN HERBERT
KEVIN J. ANDERSON**

 BARONET

PATU LOBRUTTOVI

za jeho neúnavnou podporu od samého počátku
projektu Duny. Jeho nadšení, znalosti a citlivost udělaly
z těchto knih mnohem víc, než bychom dokázali sami.

Je to pravý renesanční redaktor.

PODĚKOVÁNÍ

Pro dvojici autorů této knihy se předjímání cesty od nápadu až k hotovému rukopisu podobá činnosti páru navigátorů Kosmické gildy u kormidla lodi, pátrajícímu po bezpečné dráze zakřiveným prostorem. Prvním navigátorem fantastickým vesmírem Duny byl samozřejmě Frank Herbert. Nebyl však sám, jeho manželka Beverly Herbertová věnovala podpoře a oddanosti svému muži téměř čtyři desítky let. Jsme jim oběma velice zavázáni. Jsme vděční též Herbertově rodině, včetně Penny, Rona, Davida, Byrona, Julie, Roberta, Kimberly, Margaux a Theresy, kteří nám, Brianu a Kevinovi, svěřili do péče pozoruhodnou vizi Franka Herberta.

Naše manželky, Jan Herbertová a Rebecca Moesta Andersonová, přispěly způsobem, který zdaleka přesáhl všechno, co si mohly představovat, když si nás braly. Obě jsou umělkyně ve svých vlastních oborech – Jan je malířka a Rebecca spisovatelka – a k příběhu, který se chystáte číst, přispěly nesmírným množstvím času a talentu.

Jsme zavázáni i mnoha dalším lidem, kteří nám pomáhali v dalším rozsáhlém a pestrém putování po zákulisí Duny. Patří k nim naši obětaví agenti a zaměstnanci Robert Gottlieb, John Silbersack, Kim Whalenová, Matt Bialer a Kate Scherlerová. Naši američtí a britští vydavatelé sdíleli naši vizi a zajistili všechny záležitosti výroby a propagace – zvláštní dík patří Tomovi Dohertymu, Carolyn Caugheyové, Lindě Quintonové a Paulu Stevensovi. Náš vynikající redaktor Pat LoBrutto o náš příběh pečoval jako skvělý šéfkuchař, dodal pravé koření přesně tam, kde ho bylo třeba. Rachel Steinbergerová, Christian Gossett, doktor Attila Torkos a Diane E. Jonesová poskytlí potřebné rady, Catherine Sidorová neúnavně přepisovala tucty mikrokazet a prováděla opravy v rukopisu.

Ač byly rukou myslících strojů vyvražděny miliardy lidských bytostí, nesmíme je nazývat oběťmi. Nesmíme je nazývat ani lidskými ztrátami. Váhám je dokonce označit za mučedníky. Každý, kdo položil život v této Velké vzpouře, nemůže být ničím méně než hrdinou.

Povedeme trvalé záznamy, aby se na to nezapomnělo.

SERENA SLUŽEBNICE,
SOUKROMÉ ZÁPISKY Z RADY DŽIHÁDU

Je mi jedno, kolik dokumentů mi ukážete – kolik záznamů, výslechů nebo usvědčujících důkazů. Jsem zřejmě jediná dosud žijící osoba, která zná pravdu o Xavieru Harkonnenovi a o pohnutkách, na základě kterých jednal. Celá dlouhá desetiletí jsem mlčel, protože mě o to Xavier sám požádal, protože by to tak byla chtěla Serena Služebnice a protože si to vyžadoval zájem džihádu. Ale nepředstírejme, že je naše propaganda pravdivá, i přes to, kolik obyvatel Ligy jí věří. Mějte na paměti, že já jsem tyhle události zažil na vlastní kůži. Na rozdíl od vás.

VORIAN ATREIDES,
NEVEŘEJNÝ PROJEV K LIZE VZNEŠENÝCH

Nejvážnější chyba, jaké se myslící člověk může dopustit, je uvěřit, že individuální výklad historie je naprosto pravdivý. Historii zaznamenává řada pozorovatelů, a žádný z nich není nezájatý. Fakta překrucuje už jen prostý běh času a – zvláště v případě Služebnického džihádu – tisíc let doby temna lidstva, záměrná zkreslení ze strany náboženských sekt a nevyhnutelné zkomolení, které nese nashromáždění chyb z nedbalosti. Moudrý člověk pak považuje historii za soubor lekcí, z nichž se má poučit, voleb a důsledků, které je třeba rozvážit a probrat, a chyb, které by se neměly nikdy opakovat.

PRINCEZNA IRULÁN,
ÚVOD K HISTORII SLUŽEBNICKÉHO DŽIHÁDU

ČÁST PRVNÍ

ROK 108 P. G.

Stroje neničí. Stroje tvoří, ovšem za předpokladu, že mají nad sebou natolik pevnou ruku, aby je dokázala ovládnout.

RIVEGO, MURALISTA STARÉ ZEMĚ

Erasmus považoval společenskou hierarchii mezi umírajícími a zoufalými lidskými bytostmi za fascinující, dokonce zábavnou věc. Jejich reakce patřily k experimentálnímu procesu a výsledky mu připadaly nesmírně hodnotné.

Robot procházel po chodbách svého pečlivě vedeného laboratorního zařízení na Corrinu a luxusní karmínový plášť za ním vlál. Ten oděv byla pomůcka, kterou si Erasmus vymyslel, aby si dodal důstojnějšího vzhledu. Jeho oběti v uzavřených celách si té parády bohužel nevšímalý, zaměstnávaly se jen svým utrpením. S tím se nedalo nic dělat. Lidé už zkrátka byli takoví, těžko se dokázali soustředit na záležitosti, které se jich bezprostředně nedotýkaly.

Vysoce zaklenuté prostory laboratoře postavily před desítkami let oddíly výkonných robotů podle Erasmových přesných pokynů. Početné, dokonale vybavené místnosti – každá naprosto izolovaná a sterilní – obsahovaly všechno, co ke svým experimentům potřeboval.

Nezávislý robot pokračoval v pravidelné inspekční obchůzce. Míjel plaskleněná okna uzavřených cel, v nichž ležely na postelích připoutané nakažené testovací objekty. Některé exempláře už blouznily, byly v deliriu, vykazovaly symptomy nákazy retrovirem, jiné byly jen vyděšené. Měly k tomu vážné a racionální důvody.

Testování nákazy bylo už skoro hotovo. Míra úmrtnosti vykazovala třiačtyřicet procent – to sice zdaleka nebylo perfektní, přesto však šlo o nejsmrtelejší virový organismus v zaznamenané lidské historii. Svému účelu to poslouží, a Omnius už nemohl dál čekat. Něco se musí brzo udělat.

Lidské svaté tažení proti myslícím strojům se táhlo už skoro celých sto let a přineslo spoustu zkázy a peripetií. Neustávající fanatické útoky vojsk džihádu působily říši Synchronizovaných světů nespočetné škody, ničily robotické válečné lodě tak rychle, že je různá vtělení všemysli stěží stačila opravovat. Omniův postup se neodpustitelně zastavil. Omnius nakonec začal požadovat nějaké řešení. Příímý vojenský konflikt se neosvědčil jako dostatečně účinný, a tak se zkoumaly různé alternativy. Například biologická nákaza.

Podle výsledků simulace by byla vynikající zbraní nějaká rychle se šířící epidemie, která by vyhladila lidskou populaci – včetně jejích vojenských sil – zatímco infrastruktura a zdroje by zůstaly pro vítězné myslící stroje netknuté. Poté, co by speciálně vytvořená nákaza vykonala svoje dílo, mohl by Omnius posbírat střepy a uvést lidské systémy znovu do provozu.

Erasmus měl k této taktice jisté výhrady, bál se, že by smrtelná epidemie vyhubila celé lidstvo. Omnius by byl s totálním vyhlazením spokojen, ale samostatný robot po takovém konečném řešení netoužil. Tihle tvorové ho stále dost zajímali – zvláště Gilbertus Albans, kterého vytáhl ze špinavých lidských kotců a vychoval jako vlastního. V čistě vědeckém smyslu si Erasmus potřeboval uchovat dostatek organického materiálu pro svou laboratoř a vědecké studie lidské povahy.

Nelze pozabíjet *všechny*. Jenom většinu.

Tihle tvorové však byli pozoruhodně houževnatí. Pochyboval o tom, že by i ta nejhorší epidemie lidský druh úplně vyhladila. Lidé mají zvláštní schopnost přizpůsobit se nepřízni osudu a přestat ji i neobvyklými prostředky. Kdyby se to tak myslící stroje dokázaly také naučit...

Platinou potažený robot si přitáhl přepychové roucho k tělu a vešel do centrální místnosti laboratoře, kde přeběhlík z řad tlulaxanských zajatců komponoval dokonalý retrovirus RNA. Myslíci stroje byly sice velice schopné a oddané, ale proměnit Omniův hněv do totálně ničivé akce si vyžadovalo zkorumpovanou lidskou představitost. Žádný robot ani počítač by nedokázali vymyslet tak

strašlivou smrt a destrukci. Chtělo to fantazii mstivého člověka.

V lůžku, které mu zajišťovalo životní funkce, se vrtěl Rekur Van, biologický inženýr a genetik, nyní hanobený po celé Lize vznešených. Mohl pohybovat jen hlavou. Ruce ani nohy totiž neměl. Objímka spojovala zbytek genetikova těla s vyživujícími a odpadními trubicemi. Erasmus se brzy po jeho zjetí postaral o to, aby mu byly odstraněny končetiny, díky čemuž byl teď mnohem zvládnutelnější. Do spolehlivosti měl samozřejmě daleko, na rozdíl od Gilbertuse Albanse.

Robot zformoval na tvarokovové tváři veselý úsměv. „Dobré ráno, Pahýle. Dneska máme spoustu práce. Možná že dokonce dokončíme základní řadu testů.“

Tlulaxanův úzký obličej byl ještě ztrhanější než obvykle. Tmavé oči, posazené blízko u sebe, se míhaly jako oči nějakého lapeného zvířete. „To je dost, že ses objevil. Jsem vzhůru už celé hodiny a jen tak zírám.“

„To jsi tedy měl spoustu času vymyslet nějaký významný objev. Už se těším, jak o něm uslyším.“

Zajatec zavrčel nějakou nevybíravou urážku. Pak řekl: „Jak postupuješ v těch pokusech s plazím dorůstáním? Někaký pokrok?“

Robot se naklonil blíž a zvedl krytí, aby se mohl podívat na holou kůži na jednom zjizveném rameni Rekura Vana.

„Objevilo se tam už něco?“ zeptal se nervózně Tlulaxan. Sklonil hlavu v nepřirozeném úhlu a pokoušel se na pahýlu paže něco zhlédnout.

„Na této straně ne.“

Erasmus prohlédl místo na druhém rameni. „Možná že je něco tady. Výrazná boule pod kůží.“ Do obou testovacích míst byly injekčně vpraveny různé katalyzátory buněčného růstu s cílem vyvolat regeneraci oddělených končetin.

„Odhadni to ze svých dat, robote. Jak dlouho to bude trvat, než mi zase dorostou ruce a nohy?“

„Těžko říci. Může to být několik týdnů, ale možná i o hodně déle.“ Robot přešel kovovým prstem po bouli

na kůži. „Ale tohle může být něco úplně jiného. Je to načervenalé. Možná je to jenom nějaká infekce.“

„Vůbec mě to nebolí.“

„Mám ti to poškrábat?“

„Ne. Počkám si, až to dokážu sám.“

„Nebud' drzý. Tohle má být přece společné dílo.“

I když výsledky vypadaly docela slibně, tento pokus nebyla robotova priorita. Měl za lubem něco významnějšího.

Erasmus poupravil jeden nitrožilní spoj a nespokojenost, která se zračila v mužově úzké tváři, zmizela. Rekur Van nepochybně procházel jednou ze svých periodických změn nálad. Erasmus ho bude muset bedlivě sledovat a podávat mu léky, aby udržel jeho výkonnost. Možná se mu dnes podaří předejít záchvatu Tlulaxanova vzteku. Některá rána dokázalo Rekura Vana rozčilit cokoli. Jindy ho Erasmus záměrně provokoval, jen aby viděl, jak bude reagovat.

Ovládat lidi – i tak odporné individuum – byla věda a umění zároveň. Tento pokořený zajatec byl „objekt“ stejně jako kterýkoli jiný člověk, držený v krví skropených otrockých ohradách a celách. I když se Rekur Van rozčilil na nejvyšší míru a jen za pomoci zubů se snažil odervat od svých podpůrných systémů, Erasmus ho vždycky dokázal přimět zase k práci na přípravě epidemie. Ten člověk naštěstí pohrdal lidmi z Ligy ještě víc, než nesnášel své robotické věznitele.

Před několika desítkami let, během velkého politického pozdvižení v Lize vznešených, se k hrůze a znechucení svobodných lidí provalilo hrozné tajemství orgánových farem na Tlulaxu. Veřejné mínění na planetách Ligy se obrátilo proti genetickým výzkumníkům. Pobouřené davy zdemolovaly orgánové farmy a přiměly většinu Tlulaxanů stáhnout se do úkrytů. Jejich reputace nenapravitelně klesla.

Rekur Van na útěku unikl do Synchronizovaného vesmíru a přinesl s sebou dar, který považoval za nepřekonatelný – buněčný materiál k vytvoření dokonalého klonu Sereny Služebnice. Erasma to ohromilo. Dobře si pama-

toval fascinující rozhovory, které svého času vedl se zajatou ženou. Zoufalý Van byl přesvědčen, že o ni Erasmus bude mít zájem – ale klony, které pak vyvinul, bohužel nenesly nic ze Sereniných vzpomínek, nic z jejího zánícení. Byly to pouze povrchní repliky.

Vedle mdlých klonů však Erasmus přece jen objevil něco zajímavého, a to samotného Rekura Vana – k nemalému zděšení malého mužíka. Nezávislého robota jeho společnost bavila. Konečně tu byl někdo, kdo mluvil jeho vědeckým jazykem, badatel, schopný pomoci mu lépe pochopit nespočetné následky a výzkumné cesty k poznání složitého lidského organismu.

Těch prvních několik let se pro Erasma ukázalo být velice těžkým úkolem, dokonce i po odstranění Tlulaxanových končetin. Nakonec se mu obratnou manipulací, pečlivě vedeným systémem odměn a trestů povedlo proměnit Rekura Vana na poměrně plodný experimentální objekt. Situace beznohého a bezrukého muže poněkud připomínala Vanovy vlastní otroky ve falešných orgánových farmách. Erasmusovi to připadalo jako báječná ironie.

„Nestál bys o malé pohoštění, abychom se připravili na práci?“ navrhl Erasmus. „Třeba sušené maso?“

Vanovi se rozzářily oči. Byla to jedna z mála radostí, které mu zbyly. Masové sušenky, vyrobené z nejrůznějších laboratorně vypěstovaných organismů, včetně lidských „zbytků“, byly u něj doma na Tlulaxu považovány za velikou lahůdku. „Nakrm mě, nebo už pro tebe nebudu pracovat.“

„Tím mi vyhrožuješ dost často, Pahýle. Jsi připojený k nádobám s živnými roztoky. I když odmítneš jíst, nedostatkem trpět nebudeš.“

„Chceš, abych spolupracoval, ne jen to, abych přežil – a jinak jsi mi toho k vyjednávání moc nenechal.“ Tlulaxanův obličej se zkroutil v grimase.

„No dobře. Masové sušenky!“ zavolal Erasmus. „Čtyřručko, postarej se o to.“

Přikvačil jeden ze zvláštních laboratorních asistentů a ve čtyřech transplantovaných rukách držel podnos, na-

ložený nasládlým organickým pohoštěním. Tlulaxan se v objímce napřímil, aby se podíval na to příšerné jídlo – a na pár rukou navíc, který kdysi patřil jemu.

Erasmus, který do jisté míry ovládal postupy, používané Tlulaxany, transplantoval ruce a nohy bývalého otrokáře svým dvěma asistentům v laboratoři. Pomocí umělých svalů, šlach a kostí upravil končetiny na potřebnou délku. Přestože šlo jen o test a studijní zkušenost, byl pozoruhodně úspěšný. Čtyřručka byl zvláště zdatný při přenášení předmětů. Erasmus doufal, že ho jednoho dne naučí žonglovat, což by mohlo Gilbertuse Albanse docela pobavit. A Čtyřnožka zase dokázal běhat rychle jako antilopa.

Kdykoli Tlulaxan zahlédl některého z těchto dvou asistentů, nelítostně mu to připomenulo vlastní beznadějnou situaci.

Protože Rekur Van neměl ruce, použil Čtyřručka dvě ze svých – zrovna ten pár, který dřív patřil zajatci – a cpal mu masové sušenky do lačných otevřených úst. Van vypadal jako hladové ptáčátko, které loudí po matce červy. Hnědožluté drobký mu padaly po bradě na černý plášť, pokrývající torzo těla. Pár jich spadlo do kádě s živným roztokem, kde se materiál recykloval.

Erasmus zvedl ruku a naznačil Čtyřručkovi, aby přestal. „To zatím stačí. Dostaneš víc, Pahýle, ale nejdřív máme práci. Projdeme si spolu dnešní statistiky úmrtnosti v různých testech.“

Zajímavé je, pomyslel si Erasmus, že se Vorian Atreides – syn zrádného Titána Agamemnona – kdysi pokusil vyhladit Omniovu všemysl podobnými prostředky. Umístil do aktualizací koulí počítačový virus, který pak jeho robotický kapitán Seurat nevědomky rozvážel po planetách. Ale nejen stroje jsou náchylné ke smrtící infekci...

Rekur Van se zašklebil, olízl si rty a pustil se do studia výsledků. Zdálo se, že se mu počty mrtvých zamlouvají. „To je výborné,“ zamumlal. „Ta nákaza je absolutně nejlepší způsob, jak vyvraždit triliony lidí.“

Být velkým s sebou nese zvláštní odměnu... a má svou zvláštní hrůznou cenu.

PRIMERO XAVIER HARKONNEN,
POSLEDNÍ ZÁZNAM V DENÍKU

Za svou nadpřirozeně dlouhou vojenskou kariéru toho Nejvyšší velitel Vorian Atreides viděl hodně, ale málokdy se mu povedlo navštívit krásnější svět než Caladan. Tato vodní planeta pro něj byla jako pokladnice plná vzpomínek, fantazie o tom, jak by mohl vypadat „normální“ život – bez strojů, bez války.

Na každém kroku viděl Vor na Caladanu připomínky starých zlatých časů, které tady strávil s Leronikou Ter-gietovou. Byla to matka jeho synů, dvojčat, milovaná společnice po víc než sedm desetiletí, i když se nikdy oficiálně nevzali.

Leronika přebývala v jejich společném domově na Saluse Secundus. I když už měla devadesátku za sebou, miloval ji víc než dřív. Kdyby si chtěla déle zachovat mládí, mohla brát pravidelné dávky omlazujícího koření melanže, nyní velmi oblíbeného mezi bohatými šlechtici. Leronika však takový prostředek odmítala, považovala ho za nepřirozenou berličku. To byla celá ona!

Naproti tomu Vorian díky proceduře, které ho podrobil jeho otec kymek, stále vypadal jako mladý muž, klidně jako její vnuk. Aby to nepůsobilo příliš nevhodně, barvil si pravidelně pár pramínků vlasů na šedo. Moc rád by byl vzal Leroniku s sebou sem, kde se seznámili.

Díval se na klidné vody Caladanu a pozoroval lodě, vracející se ze sklizně chaluh a lovu tučných mořských ryb. Seděl se svým dychtivým mladým pobočníkem Abulurdem Služebníkem, nejmladším synem Quentina Vigara a Wandry Služebnice. Abulurd byl také vnuk Voro-va nejdražšího přítele... jméno Xaviera Harkonnena se však nahlas vyslovovalo jen málokdy, protože byl nezvratně prohlášen za zbabělce a zrádce lidstva. Při pomyslení na tu nespravedlnost, šířící se v legendách, se

ve Vorovi vždycky všechno stáhlo, ale nemohl s tím nic dělat. Od té doby uběhlo už skoro šedesát let.

Našli si s Abulurdem stůl v nové suspenzorové restauraci u útesu, která se pomalu pohybovala podél caladanského pobřeží a poskytovala neustále nové výhledy na pobřeží a na moře. Vojenské barety si odložili na širokou římsu pod oknem. Vlny narážely na velké skály v moři nedaleko od pevniny a zanechávaly za sebou potůčky vody, stékaly po jejich bocích jako bílé šňůrky. Ve vlnách se odrážel sluneční jas pozdního odpoledne.

Oba muži v zelenočervených uniformách vyhlíželi nadcházející soumrak a popíjeli víno. Užívali si krátkou přestávku v nekonečném džihádu. Vor nosil uniformu ležérně, beze všech medailí, kdežto Abulurd vyhlížel stejně řízně jako puky na jeho kalhotách. *Přesně jako jeho děda.*

Vor vzal mladého muže pod svá ochranná křídla, dohlížel na něj, pomáhal mu. Abulurd nikdy pořádně nepoznal svoji matku – Xavierovu nejmladší dceru – která utrpěla během jeho porodu mrtvici. Teď, když mladík dosáhl osmnácti let, vstoupil do armády džihádu. Jeho otec a bratři si už vysloužili slávu a řadu ocenění. Nejmladší syn Quentina Služebníka se časem jistě také významá.

Abulurdův otec se chtěl vyhnout poskvrně Harkonnenova jména, a tak přijal příjmení po slibné ženské linii, hrdě se chopil odkazu Sereny Služebnice. Od té doby, co se před dvaatřiceti lety přiznal do známé rodiny, komentoval válečný hrdina Quentin ironii toho jména slovy: „Služebník kdysi znamenal podřadného sluhu, který mlčky plnil příkazy svého pána. Ale já prohlašuji nové rodinné heslo: My Služebníci nesloužíme nikomu!“ Jeho dva starší synové Fajkán a Rikov přijali to rčení za své a zasvětili mladé životy boji v džihádu.

Tolik historie v jednom jméně, pomyslel si Vor. *A tolik balastu.*

DLouze se nadechl a rozhlédl se po interiéru restaurace. Na stěně visel transparent s obrazem tří Martyrů: Sereny Služebnice, jejího nevinného dítěte Maniona

a Velkého patriarchy Ginja. Tváří v tvář nepříteli tak nesmířitelnému, jako byly myslící stroje, hledali lidé záchranu u boha nebo jeho zástupců. Stejně jako každé náboženské hnutí i martyristé měli zanícené okrajové frakce, které dodržovaly přísné praktiky při uctívání této trojice padlých.

Vor sám nebyl přívržencem takových myšlenek, raději při boji s Omniem spoléhal na vojenské prostředky. Lidská povaha včetně fanatismu však přesto ovlivňovala jeho plány. Lidé, kteří by jinak pro Ligu nikdy nebojovali, se s nadšením vrhali proti nepřátelským strojům, když to měli udělat ve jménu Sereny nebo jejího dítěte. Ale i když martyristé mohli věci džihádu prospět, často se jen pletli do cesty...

Vor stále mlčel, založil si ruce na prsou a dál se rozhlížel po restauraci. Přes nedávno dodaný suspenzorový mechanismus vypadalo to místo stejně jako před mnoha desítkami let. Vor si to tady dobře pamatoval. Židle klasického stylu mohly být klidně ještě původní, jen odřené čalounění bylo zřejmě vyměněno.

Vor mlčky upíjel víno a vzpomínal na servírku, která tu dřív pracovala. Byla to mladá imigrantka, kterou jeho jednotky zachránily z Kolonie Peridot. Myslící stroje vyhladily veškeré lidské stavby na planetě a ona přišla o celou rodinu. Později byla vyznamenána medailí za přežití, kterou jí Vorian osobně předal. Doufal, že si tady na Caladanu vybudovala příjemný život. Už je to tak dlouho... možná už je mrtvá, nebo dáma v letech se spoustou vnoučátek.

Vor za ta léta navštívil Caladan mnohokrát, údajně proto, aby kontroloval odposlouchávací a pozorovací stanici, kterou tu jeho lidé vybudovali před téměř sedmdesáti lety. Vracel se sem, kdykoli to bylo možné, aby dohlížel na tento vodní svět.

Už dávno, ještě když byli Estes a Kagin děti, přestěhoval Vorian Leroniku a syny na hlavní planetu Ligy. Myslel si, že dělá správně. Matce hochů šly všechny záznaky toho světa k duhu, ale dvojčatům Salusa nijak zvlášť k srdci nepřiřostla. Později se Vorovi chlapci – *chlapci*?

– bylo jim už šedesát! – rozhodli vrátit na Caladan. Nikdy si nenašli vztah k rušnému životu na Saluse Secundus, k politice Ligy, ani k vojsku džihádu. Vor býval málokdy doma, věčně odlétal na nějaká vojenská tažení, a když dvojčata dosáhla dospělosti, odjela zpátky na vodní planetu, aby si tam zařídila domov a měla děti... teď už i vnoučata.

Po takové době a jen řídkých kontaktech pro něj byli Estes a Kagin opravdovými cizinci. Zrovna včera, když sem Vor se svým vojenským oddílem dorazil, se je vypravil navštívit – ale zjistil, že se už před týdnem sbalili a odjeli na Salusu strávit pár měsíců u staré mámy. A on o tom ani nevěděl! Další promarněná příležitost.

Žádná z jeho předchozích návštěv u nich za ta léta stejně nebyla nijak zvlášť radostná. Dvojčata se pokaždé chovala velice zdvořile, poseděla s otcem u krátké večeře, ale zdálo se, že ani nevědí, o čem s ním mají mluvit. Estes a Kagin se pak brzy omluvili, že mají nějaké povinnosti. Vor si připadal trochu trapně, potřásl jim rukama, popřál štěstí a pak se svědomitě vrátil ke svým vojenským úkolům.

„Ohlízíte se zpátky, vidíte, pane?“ Abulurd dlouho zachovával mlčení, ale nakonec ho přemohla netrpělivost.

„Nemůžu si pomoci. Možná na to nevypadám, ale jsem už starý člověk, pamatuj na to. Mám k téhle planetě spoustu vazeb.“ Vor se zamračil a napil se zincalu, jednoho z nejoblíbenějších caladanských vín. Když tady byl poprvé, pil v pobřežní taverně, která patřila Leronice a jejímu otci, jen silné a hořké chaluhové pivo...

„Minulost je důležitá, Abulurde... a pravda taky.“ Vor se odvrátil od mořské scenérie a zaměřil se na svého pobočníka. „Něco jsem ti chtěl říci, ale musel jsem počkat, až na to budeš dost starý. Možná na to ale nebudeš dost starý nikdy.“

Abulurd si prohrábl tmavě hnědé vlasy a odhalil narudlé pramínky, stejné, jako mívál jeho děda. Mladík měl i týž nakažlivý úsměv a okouzlující pohled jako Xavier. „Vždycky mě zajímá, co mě můžete naučit, Nejvyšší veliteli.“

„Některé věci se nedají naučit lehce. Ale zasloužíš si to vědět. Co s tím pak uděláš, je už jenom na tobě.“

Abulurd trochu zmateně přimhouřil oči. Suspensorová restaurace se v tu chvíli přestala pohybovat dopředu a začala klesat k zčernalému útesu, blížila se moři a vlnám, které narážely na pobřeží.

„Je to těžké,“ vzdychl si dlouze Vorian. „Raději dopijme to víno.“ Dal si pořádný doušek silného červeného vína, zvedl se a vzal si z okenního parapetu vojenský baret. Abulurd ho poslušně následoval, i on si vzal baret a nechal svou sklenici nedopitou.

Vyšli z restaurace a vystoupili po dlážděné stezce, která se v serpentínách vinula k vršku útesu. Tam se zastavili uprostřed větrem vytvarovaných keřů a trsů bílých hvězdovitých květin. Zvedl se slaný vítr a muži si museli přidržet barety na hlavě. Vor ukázal na lavičku, krytou vysokým živým plotem. Nebe a volný prostor kolem se zdály být nekonečné, ale toto místo dávalo Vorovi pocit soukromí a jakéhosi zvláštního významu.

„Je čas, aby ses dozvěděl, co se doopravdy stalo s tvým dědečkem,“ řekl Vor. Upřímně doufal, že si mladík vezme to odhalení k srdci, zvláště když to jeho starší bratři neudělali, dali přednost oficiální smyšlence před znepokojivou pravdou.

Abulurd těžce polkl. „Četl jsem záznamy. Já vím, že byl ostudou celé naší rodiny.“

Vor se zamračil. „Xavier byl dobrý člověk a můj blízký přítel. Někdy je historie, kterou považuješ za známou, jen bohapustá propaganda.“ Hořce se zasmál. „No, přál bych ti číst původní memoáry mého otce.“

Abulurd vypadal popleteně. „Vy jste jediný, kdo nikdy neplival na jméno Harkonnen. Já... nikdy jsem nevěřil tomu, že by mohl být tak hrozný. Byl to přece otec Mationa Neviňátka.“

„Xavier nás nezradil. Nezradil nikoho. Iblis Ginjo byl ten pravý ďábel a Xavier se obětoval, aby ho zničil, dříve než by mohl napáchat další příšerné škody. Činy Velkého patriarchy způsobily Sereninu smrt, spolu s těmi bláz-

nivými mírovými plány kogitorů z věže ze slonovinové kosti.“

Vor vztekle zaťal ruce do pěstí. „Xavier Harkonnen udělal to, k čemu nebyl ochoten nikdo jiný – a když nic jiného, zachránil naše duše. Nezaslouží si tu hanbu, která se na něj hází. Ale v zájmu džihádu byl Xavier ochoten přijmout jakýkoli osud, i ten nůž v zádech tváří v tvář historii. Věděl, že kdyby se v samotném srdci džihádu odhalila taková rozsáhlá korupce a zrada, zvrhlo by se svaté tažení do skandálu a obviňování. Nesoustředili bychom se pak na skutečného nepřítele.“

Vorovi vstoupily do šedých očí slzy, když se přísně podíval na Abulurda. „A celou tu dobu... jsem strpěl, aby mého přítele líčili jako zrádce. Xavier věděl, že džihád musí mít přednost před osobním ospravedlněním, ale mě už unavuje pořád se potýkat s pravdou, Abulurde. Než Serena odletěla na Corrin, nechala nám oběma vzkaz. Věděla, že bude nejspíš zabita – obětována jako mučednice. Vysvětlila nám, že osobní city musí jít v zájmu věci stranou. Xavier to cítil stejně – nikdy mu nešlo o medaile, o sochy na vlastní počest, ani o to, jak si ho historie zapamatuje.“

Vor přiměl prsty se uvolnit. „Xavier věděl, že by většina lidí nepochopila, co udělal. Velký patriarcha byl příliš pevně usazený ve své pozici, obklopený mocným Džipolem a odborníky na propagandu. Celé desítky let si vyráběl vlastní nezničitelný mýtus, zatímco Xavier byl jenom muž, bojoval nejlépe, jak dovedl. Když zjistil, co Iblis zamýšlí provést další lidské kolonii – když objevil ten projekt, který Velký patriarcha upekł s Tlulaxany a s jejich orgánovými farmami – věděl, co musí udělat. A následky se nezabýval.“

Abulurd si ho prohlížel nesmírně zaujatě, se směsí hrůzy a naděje. Vypadal velice mladý.

„Xavier byl velký muž, který vykonal, co bylo nezbytné.“ Vor pokrčil rameny v bezmocném gestu. „Iblis Ginja byl odstraněn. Orgánové farmy na Tlulaxu se zničily, jejich příšerní výzkumníci se dostali na černou listinu a rozprchli se. A džihád ožil, což přineslo posledních šedesát let zapáleného boje.“

Mladý Abulurd vypadal pořád rozrušený. „Ale co pravda? Když jste věděl, že hanba mého dědy není spravedlivá, proč jste se to nepokusil napravit?“

Vor jen smutně zavrtěl hlavou. „Nikdo to nechtěl slyšet. Zmatek kolem toho by nás byl rozptýlil, odvedl od cíle. I teď by to zdrželo naše válečné úsilí, ztráceli bychom čas vzájemným obviňováním a voláním po spravedlnosti. Rodiny by se rozdělily, objevila by se krevní msta... a při tom všem by na nás Omnius pořád útočil.“

Mladého důstojníka to zřejmě nepřesvědčilo, ale neřekl nic.

„Já chápu, co cítíš, Abulurde. Věř mi, Xavier sám by byl nechtěl, abych požadoval revizi historie v jeho prospěch. Je to už dlouho, moc dlouho. Dost pochybuju o tom, že by na tom někomu záleželo.“

„Mně na tom záleží.“

Vor mu věnoval mdlý úsměv. „Ano, a teď víš pravdu.“ Opřel se na lavičce. „Ale náš dlouhý boj drží pohromadě díky slabým nitkám hrdinů a mýtů. Historky, které se vážou k Sereně Služebnici a Iblisu Ginjovi, byly vyrobeny pečlivě a martyristé ty dva proměnili v něco mnohem víc, než kdy ve skutečnosti byli. Pro dobro lidstva, v zájmu síly džihádu musí zůstat neposkvrněnými symboly – dokonce i Velký patriarcha, i když si to nezaslouží.“

Mladému muži se roztřásl spodní ret. „Můj dědeček teda nebyl... nebyl zbabělec?“

„Ani zdaleka ne. Já bych ho označil za hrdinu.“

Abulurd sklopil hlavu. „Ani já nikdy nebudu zbabělec,“ přísahal a otřel si slzy z očí.

„Já vím, že nebudeš, Abulurde, a chci, abys věděl, že jsi pro mě jako syn. Byl jsem hrdý na to, že jsem Xavierův přítel, a teď jsem hrdý, že znám tebe.“ Vor položil mladíkovi ruku na rameno. „Jednou snad dokážeme tu hroznou křivdu napravit. Ale nejprve musíme zničit Omnia.“

Každý, kdo se zrodí na této půdě, se zrodí jako válečník.

MISTR MEČE ISTIAN GOSS KE SVÝM STUDENTŮM

Vojsko džihádu přísahalo, že osvobodí planetu Honru od myslících strojů, bez ohledu na případné krvavé ztráty. Po století svaté války Sereny Služebnice byli lidé zvyklí na nejvyšší oběti.

Quentin Služebník, primero vojenského praporu, stál na můstku své vlajkové lodi a díval se na Omniem porobenou planetu, která se před ním rýsovala. Čelil bezduchému strojnímu nepříteli a tiše se modlil. Byl to každým coulem neochvějný válečný hrdina. Vypadal mnohem starší než na svých pětadesát let. Měl světle zlaté vlnité vlasy, jemně řezané rysy jeho tváře – pevná brada, tenké rty a pronikavé oči – vypadaly, jako by byly modelovány podle nějaké klasické sochy. Quentin měl stát v čele útoku, vést džihádisty k vítězství právě tady, na místě jedné z jejich prvních a nejničivějších porážek.

Čtyři sta bojových balist a víc než tisíc ničivých oštěpů se zformovalo do smrtelné oprátky kolem planety, která bývala kdysi, před masakrem na Honru, obydlená svobodnými lidmi. Tentokrát nemají myslící stroje proti Quentinovi a jeho zapřísáhlé věci vůbec žádnou šanci, nemluvě už o drtivé palebné síle, kterou si přivezl.

Za celé ty roky džihádu působili hrdinní lidští bojovníci Synchronizovaným světům neustálé a výrazné škody, ničili robotické flotily a rozbíjeli jejich základny. A přesto nepřítel své síly znovu a znovu obnovoval.

Primero, závislý na návalu adrenalinu a rozechvění z vítězství, měl ve své dlouhé vojenské kariéře za sebou spoustu hrdinských činů. Mnohokrát stál jako vítěz v kouřících troskách bitevního pole. Ten pocit mu nikdy nezevšedněl.

„Omnius by si měl prostě spočítat šance a zničit všechny svoje systémy sám,“ řekl Fajkán, Quentinův nejstarší syn. „Ušetřilo by nám to čas a problémy.“ Fajkán, ještě vyšší než otec, měl vlnité vlasy jako Quentin, ale po mat-

ce Wandře zdědil výrazné lícni kosti a štíhlé rysy. Bylo mu třicet sedm let a projevoval ctižádost jak ve vojenské službě, tak v politice Ligy.

Jeho bratr Rikov, který stál také na můstku, si odfrkl. „Kdyby bylo vítězství takhle snadné, těžko by se dala ospravedlnit velká oslava, až bude po všem. Já mám raději pořádnou výzvu.“ Rikov byl o sedm let mladší než bratr, o hlavu menší, měl široká ramena a širší tvář. Plné rty zdědil po Harkonnenech, i když takovou trapnou věc by si nikdo se zdravým rozumem nedovolil Rikovi připomínat.

„Já беру každé vítězství, které nás přiblíží k rozdrčení těch robotických ďáblů.“ Quentin se obrátil a změřil si dychtivé muže. „Bude dost slávy pro oba moje syny... a ještě jí kousek zůstane i pro mě.“

Často se bezděčně vyhýbal zmínce o svém nejmladším synovi. Bylo to kvůli tomu, co Abulurdovo narození udělalo s Wandrou. Pokaždé před bitvou myslel na svoji ženu. Když už se blížila ke konci plodných let, najednou otěhotněla, a obtížný porod mu ji vzal. Truchlící Quentin novorozeně ignoroval a ženu v kómatu přestěhoval do klidného osamělého světa Města introspekce, kde její vážená teta Serena prožila tolik času v rozjímání. Něco v něm pořád ještě Abulurda vinilo z toho, že mu Wandru vzal. I když mu svědomí napovídalo, že k Abulurdovi není spravedlivý, srdce to odmítalo uznat...

„Budeme na Honru pořád jenom takhle zírat?“ zeptal se Rikov prostořece a přesunul se k východu. „Nebo se na něj vrhneme?“

Nižší velitelé praporu vysílali podrobné informace, hlásili svá postavení a oznamovali připravenost k plnému útoku. Omniova všemysl na planetě si už musela uvědomit svůj nastávající zánik. Obranné systémy a bojovní roboti zachytili blížící se flotilu džihádu, ale proti tak drtivé převaze neměly myslící stroje žádnou šanci. Jejich osud byl zpečetěn.

Quentin se zvedl ze svého velitelského křesla a trpělivě se na nedočkavé syny usmál. Základní bitevní plán byl zpracován ve velitelském středisku ve vzdálené

Zimii, ale ve válce se až do poslední chvílky může všechno najednou změnit. „Pošleme dolů pět set kindžálů ve dvou oddělených vlnách. Každý nese náklad pulzních bomb, ale silné atomové zbraně nepoužijeme, pokud neselže všechno ostatní. Budeme potřebovat přesný úder na síť všemysli a pak pozemní oddíly, které zničí všechny transformační stanice. Máme spoustu jednotek žoldnéřů z Ginázu.“

„Ano, pane,“ odpověděli oba muži.

„Fajkáne, ty povedeš první vlnu. Rikove, ty druhou. Pár výbuchů pulzních bomb by mělo stačit. Rozhodí ty jejich mozky s gelovými obvody a přitom neublíží lidem. Oslabí to stroje natolik, že pak budou moci nastoupit naše pozemní oddíly a zlikvidovat zbytek. Lid Honru bude ještě před soumrakem svobodný.“

„Jestli ještě nějaký zbyl,“ upozornil Rikov. „Už je to skoro devadesát let, co to tady myslící stroje ovládly.“

Fajkán zachoval kamenný a zachmuřený výraz. „Jestli je Omnius všechny pozabíjel, je to jenom o důvod víc k odplatě. Pokud jde o mě, já pak nebudu mít žádné zábrany pokropit tu planetu atomovkami, stejně jako to naše vojska udělala se Zemí.“

„Ať je to, jak chce,“ řekl Quentin, „pusťme se do toho.“

Primero sepnul ruce před obličejem. Byla to napůl modlitba, napůl vojenský pozdrav, který si důstojníci džihádu osvojili po vraždě Sereny Služebnice před více než půlstoletím. Přestože to vypadalo, že mluví jen ke svým synům, jeho slova se vysílala k celému praporu. Nebyl to jen povzbuzující proslov, byla to jeho upřímná víra. „Masakr na Honru byl jedna z nejtemnějších chvil v počátcích dějin džihádu. Dneska srovnáme skóre a dopíšeme tu historii.“

Fajkán a Rikov se vydali na hlavní palebnou palubu vlajkové lodi, odkud mohli velet jednotlivým vlnám bojových kindžálů. Quentin zůstal ve velitelském centru, aby odtud mohl sledovat rozvinutí útoku. Svým synům plně důvěřoval. Na obrazovce dál studoval úrodně vyhlížející planetu dole: hnědé a zelené světadíly, bílé chumáče mraků, temně modré skvrny širého moře.

Nebylo pochyb, že Omniova invaze za posledních devět desítek let krajinu poničila, proměnila nádherné lesy a louky Honru v industriální noční můru. Zotročení obyvatelé, kteří přežili, byli nejspíš přinuceni sloužit ďábelským myslícím strojům. Quentin začal ruce do pěstí a zamumlal další tichou modlitbu, aby se posílil. Veškerá ta napáchaná škoda se dá časem napravit. První krok je znovu nastolit blahodárnou vládu lidí, pomstít se za ten masakr...

Pět let poté, co Serena Služebnice zahájila velký džihád, pokusila se armáda bojových lodí Ligy Synchronizovaný svět Honru osvobodit. Na místo dorazilo dobře vyzbrojené nadšené vojsko, vedené Velkým patriarchou Iblisem Ginjem. Zvědové, zkorumpovaní myslícími stroji, je však oklamali, udali nesprávné množství nepřátelských sil, které na Honru čekaly.

V záloze na armádu cíhalo deset tisíc Omniových lodí. Udeřily na lidské vojsko, a to odpovědělo zoufalým bojem, ale sebevražedné robotické lodě na oběžné dráze bojové síly džihádu vyhladily. Vlny bojových robotů pak na povrchu planety vyhubily celé vesnice lidí, kteří doufali v záchranu.

Zamýšlené osvobození Honru se proměnilo v drtivou porážku, v krveprolití, které pokračovalo až do té doby, dokud nebyly zničeny všechny zbývající lidské bojové lodě. Kromě obětí na planetě, které nikdo nespočítal, tak bylo v jediném střetnutí zmasakrováno víc než pět set tisíc příslušníků svobodných ozbrojených lidských sil.

Už je nejvyšší čas na odplatu, pomyslel si Quentin.

„Letky kindžálů byly vypuštěny, primero,“ oznámil jeho pobočník.

„Připravte oddíly na pozemní útok, aby zajistily náš postup. Chci, aby šlo všechno hladce. Vylod'te všechny posádky, jakmile ovládneme vzdušný prostor oštěpy.“ Dovolil si rozvážný, ale sebejistý úsměv.

Pět set kindžálů vylétalo z balist, svých mateřských lodí. Robotická flotila z Honru se už dávala dohromady, některá plavidla startovala na oběžnou dráhu, jiná se přesouvala z hlídkových stanovišť na okraji systému.

„Připravte se k boji,“ řekl Quentin. „Jakmile se robotické lodě přiblíží na dostřel, zapněte všechny Holtzmanovy štíty, ale ani o chvíli dřív.“

„Ano, primero. Budeme se držet.“

Byl si jistý, že jeho flotila bojové lodě robotů hladce zvládne, proto se soustředil na činnost svých synů. Fajkán a Rikov si rozdělili letky kindžálů a každý s nimi operoval svým vlastním stylem; už v předchozích ozbrojených konfliktech se tato směs strategií osvědčila jako velice účinná. Pověstní bratři Služebníci si dnes připíší na konto další vítězství.

S bolestí v srdci zatoužil, aby tak teď mohla syny vidět Wandra. Ta však nevěděla nic o tom, co se dělo kolem ní...

Před osmnácti lety pozorovali Quentinovi dva starší synové, jak otcí stékají po tvářích slzy, když ji opouštěli ve Městě introspekce. Byl to jeden z prvních případů vůbec, kdy si válečný hrdina dovolil působit tak zranitelně.

„Samý smutek, táto,“ řekl tenkrát Fajkán. „Kam se člověk podívá.“

Ale Quentin zavrtěl hlavou. „To nejsou slzy ze sklíčenosti a smutku, synu.“ Natáhl se a oba mladé muže objal. „To jsou slzy štěstí za všechno, co mi vaše matka dala.“

Quentin Wandru nikdy neopustil. Navštěvoval ji pokaždé, když se vrátil na Salusu. Hluboko v srdci byl přesvědčen, že si ho manželka pořád pamatuje. Když cítil její pulz a bušení srdce, měl pocit, že ji jejich láska udržuje naživu. Dál bojoval za džihád a každé vítězství v duchu věnoval právě jí.

Nyní vzhledl. Z Honru se valila hlášení, vzrušené zprávy od Fajkánových i Rikovových kindžálů. Bojové lodě se vrhly na opěrné body strojů a zasypaly je pulzními bombami, které vysílaly náporů ničivě Holtzmanovy energie.

„Všechny bomby rozmístěny, primero,“ hlásil Fajkán. „Hlavní město je připraveno na druhou fázi.“

Quentin se usmál. První skupina robotických válečných lodí na oběžné dráze neúspěšně útočila na lodě džihádu. Byla to spíš nepříjemnost než skutečná hrozba,

dokud vydrží Holtzmanovy štíty a nezačnou se přehřívat.

Přeskupil svoje síly. „Oštěpy, sestoupit do atmosféry. Všechny palebné síly se připraví na bombardování sešora. Řekněte přepadovým jednotkám z Ginázu, aby si vzaly pulzní meče a připravily se vyčistit město. Chci, aby tam dole zničily veškerý odpor strojů.“

Nižší velitelé potvrdili jeho rozkazy. Primero se opřel ve svém velitelském křesle, zatímco se mohutné bojové lodě blížily k planetě, aby ji dobyly...

Obrněný vůz Quentina Služebníka se probíjel troskami v hlavním městě a vezl velitele dobyvatelů. Quentin pozoroval zpustošené okolí, zarmoucený nad zničením kdysi krásné planety. Krajinu, kterou dřív tvořily zemědělské pozemky, nyní pokrývaly továrny a průmyslová vedení.

Po ulicích pobíhali osvobození lidští otroci. Byli zmatení, hledali nějaké útočiště. Dostali se z ohrad, v nichž byli drženi, opustili pracovní tábory. Jejich robotičtí strážci tam nyní stáli bez hnutí, vyřazení z provozu po pulzním bombardování z nebe.

Quentinovi to připomnělo osvobození Parmentieru v počátcích jeho vojenské kariéry. Lidé tam nebyli schopni uvěřit, že myslící stroje byly konečně poraženy. Nyní, po letech prosperity od té doby, kdy přechodně postoupil vládu nad osvobozenou planetou Rikovovi, uctívali lidé Quentina a bratry Služebníky jako své zachránce.

Ale tito lidé, kteří přežili na Honru, neprovolávali slávu, jak Quentin čekal. Působili příliš překvapeně, jako by nevěděli, jak reagovat...

Skupiny ostražitých žoldněrů a mistrů meče postupovaly kupředu do zbývajících bojových zón. Byli příliš nezávislí a nikdy nedokázali vytvořit dobře organizovanou bojovou jednotku, ale nesmírně výkonně působili jako samostatní bojovníci a jako elitní ničivé oddíly. Byli schopni vypátrat každého dosud funkčního robota.

Během prvního pulzního bombardování byly zničeny nechráněné pracovní a strážní stroje, které všemysl po-

važovala za obětovatelné. Nyní se ale vynořovali bojoví roboti, stále se bili, přestože byli očividně poničení a dezorientovaní. Rychlí a smrtelně nebezpeční žoldnéři, třímající pulzní meče, likvidovali nepřitele jednoho po druhém.

Quentin ze svého velitelského vozidla viděl opevněnou baštu, prostřednictvím které byla Omniova všemysl propojena s celým městem. Žoldnéři z Ginázu bojovali jako tornádo, aby dosáhli tohoto prvořadého cíle, postupovali blíž a blíž, nedbali na vlastní nebezpečí.

Quentin si vzdychl. Kdyby tak měl víc takových lidí před patnácti lety během druhé obrany planety Iks, nemusel by přijít o tolik vojáků a civilistů. Přisahal tehdy, že Omnius nedobude zpátky žádný svět, který jednou vojska džihádu osvobodila. Zadržel invazi strojů s velkými, ale nevyhnutelnými ztrátami. Sám byl lapený v jednom podzemním závalu, málem pohřbený zaživa, než ho zachránili... Ta bitva posílila jeho postavení hrdiny a vynesla mu pocty, s nimiž si málem nedovedl poradit.

Zatímco se žoldnéři hnali městem Honru, objevila se nyní další zbědovaná skupina lidí. Překvapili ho. Ti lidé nesli narychlo vyrobené transparenty, vyrobené z hadrů, barev a všeho možného, na co dokázali ve městě narazit. Skandovali hesla a jásali, provolávali jméno mučednické Sereny Služebnice. I když měli jen málo účinných zbraní, vrhali se sami do boje.

Quentin je pozoroval ze svého velitelského vozu. Už dříve se setkal s martyristy.

Zřejmě i tady na utlačovaném Honru si věznění lidé tajně vyprávěli o kněžce džihádu, o jejím zavražděném dítěti a o prvním Velkém patriarchovi. Zprávy jim patrně přinášeli noví vězňové z nedávno dobytých planet Ligy. V zajetí se potajmu modlili ke třem Martyrům, doufali, že jejich andělé sestoupí z nebes a zničí Omnia. Na Nepřipojených planetách, svobodných světech Ligy a dokonce i tady pod útliskem Omniové vlády lidé přísahali, že se obětují veliké věci lidstva – stejně jako to udělal Serena, Manion Neviňátko a Iblis Ginjo.

Povzbuzení martyristé se nyní valili kupředu. Vrhali se na zbývající stroje, rozbíjeli ochromené pracovní trubce, pouštěli se dokonce i do ozbrojených bojových robotů. Podle Quentinova odhadu na každého robota, kterého se podařilo deaktivovat, zahynulo pět fanatiků, ale to je neodstrašilo. Jediný způsob, jak mohl primero tyto lidi zachránit, bylo skončit rychle konflikt – a to znamenalo rozdrtit Omnia v jeho centrální citadele.

Kdyby selhalo všechno ostatní, měl Quentin v záloze řešení shodit na město zesílenou pulzní atomovou bombu. Výbušná nálož by okamžitě vypařila Omnia a zničila veškerou vládu myslících strojů nad Honru... ale to by zároveň zahubilo i všechny lidi. Quentin nechtěl zvítězit za takovou cenu, dokud mu zbývaly jiné možnosti.

Rikov a Fajkán, kteří byli hotovi s útokem kindžálů, objevili velitelské vozidlo a hlásili se přímo otci. Když viděli martyristy, dospěli bratři Služebníci k témuž závěru. „Potřebujeme nasadit přepadový oddíl, tati,“ řekl Rikov. „A hned.“

„Tady na bitevním poli jsem tvůj *primero*, ne táta,“ připomenul mu Quentin. „A budeš mě tak oslovovat.“

„Ano, pane.“

„Stejně má ale pravdu,“ dodal Fajkán. „Dovol mi vést oddíl žoldnérů přímo do citadely. Položíme tam výbušniny a zničíme všemysl.“

„Ne, Fajkáne. Teď jsi velicí důstojník, ne nějaký divoký bojovník. Taková dobrodružství jsou už pro jiné.“

Rikov se znovu ozval: „Pak mě nechte vybrat žoldnéře, pane. Do hodiny Omnia zničíme – povedu je osobně.“

Quentin znovu zavrtěl hlavou. „Žoldnéři už sami vědí, co je od nich třeba.“

Sotva to primero dořekl, rozervalo vzdálené bloky domů veliká exploze. Omniova pevnost se proměnila na oslnivý záblesk světla. Rozšiřující se nárazová vlna vypařila celou citadelu a bořila domy ve stále se zvětšujícím okruhu. Zešeřilo se, nastupovala mračna prachu. Po pevnosti nezbyla ani stopa.

O pár chvil později přistoupil k velitelskému vozidlu vůdce žoldnérů z Ginázu. „Problém byl vyřešen, primero.“

Quentin se usmál. „To ano.“ Stiskl Fajkánovi a Rikovovi ruce a zvedl je v triumfálním vojenském pozdravu. „Dobrá práce. A další významné vítězství nad Omniem.“

Cesta k vítězství není vždycky přímá.

TLALOC,
ČAS PRO TITÁNY

Když k baště kymeků na planetě Riches dorazila další Omniova bojová flotila, Agamemnon zasténal nad tou vytrvalou hloupostí všemysli. „Jestli je ten gelový mozek tak složitý, jak to, že se Omnius nikdy nepoučí?“ Generálův syntetizovaný hlas zněl z reproduktorů na hrozivé mobilní postavě se zřetelným znechuceným podtónem.

Nečekal, že mu zajatý robot odpoví, ale Seurat řekl: „Houževnatost bývá často výhodou myslících strojů. Za ta staletí nám přinesla už mnoho vítězství – jak víte sám, generále Agamemnone.“

I přes to, že se Seurat zjevně nepokoušel o žádný odpor – koneckonců byl jeden z těch zatracených robotů, byť samostatný – jeho odpovědi a rady byly naprosto k ničemu. Zdálo se, že si se svými kymeckými vězniceli hraje, odmítá jim odpovědi, odpírá nezbytné informace. Po více než pěti desítkách let už to bylo dost otravné. Ale Agamemnon ho ještě pořád nedokázal zlikvidovat.

Generál Titánů si vykračoval po rozlehlém volném prostoru, vztekly na tu robotickou flotilu, která se blížila k planetě. Jeho postava, podobná krabovi, byla mnohem větší než těla, která používal coby poslušný Omniův pejsek, dřív než se s dalšími přeživšími Titány vzbouřili a osvobodili se ze Synchronizovaných světů. Poté, co byly na Bele Tegeuse myslící stroje poškozeny počítačovým virem – nevědomky dopraveným samotným Seuratem – si Agamemnon se svými kymeky ten svět podmanil. Pak se kymekové zmocnili planety Riches, kterou teď používali jako operační základnu.

Generál zavrčel: „Tohle už je posedmé, co Omnius poslal flotilu buď sem, nebo na Belu Tegeuse. Pokaždé se nám podařilo ho vytlačit, a on ví, že máme tu rušící technologii. Chytil se do smyčky, není schopen se z ní dostat a nechat nás na pokoji.“ Neupozornil však už na to, že tahle skupina je znatelně větší než předchozí, kterou Omnius vyslal proti Richesu. *Možná se koneckonců přece jenom učí...*

Seuratova hladká měděná tvář byla jako vždycky vyrovnaná, bez výrazu. „Vaši kymekové zničili spoustu Omniových aktualizacních koulí, a tím způsobili Synchronizovaným světům značné škody. Všemysl na to prostě musí reagovat, dokud nedosáhne zamýšleného výsledku.“

„Byl bych radši, kdyby místo toho bojoval s *hrethgir*. Možná se ta lidská havěť a Omniovy síly vyhladí navzájem – a nám tím prokáží laskavost.“

„Nepovažoval bych to zrovna za laskavost,“ řekl Seurat.

Agamemnon na zpevněných teleskopických nohách znechuceně řinčel pryč. Rozeznělo se automatické obranné poplašné zařízení. „Nevím, proč tě prostě nerozeberu.“

„Ani já ne. Možná bychom mohli nad odpovědí přemýšlet společně.“

Generál Titánů nikdy nedal Seuratovi najevo, co si doopravdy myslí. Zajal toho autonomního robota kvůli tomu, že Seurat strávil spoustu času s Agamemnonovým zrádným synem Vorianem Atreidem. Vorian býval důvěrník strojů, těšil se jistým výhodám a značné moci. Ale z lásky k ženě, k Sereně Služebnici, to všechno odhodil, obrátil se proti myslícím strojům a zběhl na stranu svobodných lidí.

Mnoho let si nebyl generál Titánů schopen vysvětlit, proč Vorian zradil vlastního otce. Agamemnon v něj vkládal spoustu nadějí, dělal si s ním spoustu plánů. Měl v úmyslu i z Vora udělat kymeka, váženého nástupce Titánů. Teď už generál neměl žádnou vyhlídku na pokračování své krevní linie. Žádní další potomci nebudou...

Seurat mu teoreticky mohl pomoci pochopit, jak Vorian uvažoval a jak se choval. „Chcete slyšet vtip, generále Agamemnone? Kdysi dávno mi ho řekl váš syn. Kolik *hrethgir* je třeba, aby naplnili jednu mozkovou nádobu?“

Titán se zastavil v klenbě východu. Že by si u sebe toho robota nechával jenom právě proto, aby slýchal historky ze starých časů, kdy s ním Vorian jako druhý pilot létal v *Korábu snů*? To byl nesmysl a slabost, kterou si Agamemnon nemohl dovolit dát najevo.

„Nemám na to náladu, Seurate. Mám před sebou bitvu.“ Kymekové už by měli soustřeďovat síly a vypouštět útočné lodě. Rozhodl se, že jakmile odrazí tu protivnou Omniovu flotilu, zničí autonomního robota a začne s čistým štítem.

Dante, jeden ze tří zbývajících Titánů, řídil ve velitelském středisku komunikační a bojové systémy základny Richesu. „Už pětkrát zopakovali svou hrozbu, slovo od slova. Je to totéž, co vyslali při minulém pokusu. Čekají, že se jim vzdáme.“

„Chci si to poslechnout,“ řekl Agamemnon.

Z reproduktorů se ozval monotónní hlas. „Titánům Agamemnonovi, Juno a Dantovi. Vaše kymecká vzpoura způsobila škodu Synchronizovaným světům a tuto hrozbu je třeba vymýtit. Omnium vydal rozkaz k vašemu neprodlenému zajetí a zničení vašich následovníků.“

„Čekáš, že se kvůli tomu budeme cítit nějak provinile?“ řekl Agamemnon. „A Juno tady ani není.“ Jeho milovaná družka trávila posledních několik let jako královna na Bele Tegeuse.

Dante pohnul mobilním tělem ve zvláštním lidském gestu, jako by chtěl předvést pokrčení rameny. „Tisíce let nám Omnium dovolil sloužit myslícím strojům. Podle jeho výpočtů bychom mu měli být vděční.“

„Myslím, že se od Seurata učíš humoru. Je Beowulf připravený? Chci, aby nesl hlavní nápor, jestli všechno ostatní selže.“

„Jeho flotila je připravena.“

„Všechno je postradatelné a vyzbrojené pulzními minami?“

„Ano, všechno jsou to neo-kymekové, mají jasné instrukce.“

Neo-kymekové byli vytvořeni ze zotročené populace planet Riches a Bela Tegeuse. Precizní chirurgický zákrok oddělil mozky dobrovolníků od křehkých lidských těl a instaloval je do mechanických chodících schránek. Titánové, jako vždy opatrní a bdělí, si zajistili věrnost svých stoupenců instalací pojistky do všech systémů, které udržovaly jejich těla při životě. Kdyby Titáni zemřeli, selhala by i ona. Dokonce i neo-kymekové na jiných kymeckých planetách daleko odtud potřebovali minimálně každé dva roky restartující signál, jinak by nemohli dál fungovat. Kdyby byl generál a jeho dva společníci zavražděni, zahynuli by nakonec i všichni neo-kymekové. Nejenže to zabráňovalo možné zradě, ale pěstovalo to i fanatickou touhu chránit Agamemnona, Juno a Danta.

Generál zavrčel: „Nevím, jestli mám doufat, že Beowulf přežije, nebo že bude po něm. Já prostě nevím, co s ním.“ Krácel sem a tam na svých kovových nohách, dupal kolem a čekal, jak se události vyvinou.

Beowulf byl první neo-kymek, který se přidal ke vzpouře Titánů proti Omniovi. Když na základě informací, které jeden lidský zvěd donášel myslícím strojům, napadl Zufu Cenvu, Čarodějku z Rossaku, a obchodníka Aurelia Venporta, utrpěl značné poškození. Mechanické tělo se dalo lehce nahradit nebo opravit, Beowulf měl však poraněný mozek. Titáni si ho nechali u sebe, ale nemotorný a nevypočitatelný kymek pro ně byl už spíš přítěží než přínosem.

„Myslím, že se nahoru vypravím sám. Je tu nějaká bitevní loď, vhodná pro mou ochrannou schránu?“

„Vždycky, generále Agamemnone. Mám těm strojům odpovědět?“

„Dáme jim dost jasnou odpověď, až je zasáhneme pulzními minami.“

Agamemnon vyšel ven na startovací plošinu. Automatické ruce oddělily jeho ochrannou nádobu a přemístily mozek z mobilního těla do hnízda řídicích systémů, které spojovaly myšlenkové konektory k senzorům mozko-

vých výstupů. Když generál odstartoval se svou ježatou bojovou lodí na orbitu, připadalo mu, jako by stoupal v nějakém atletickém těle, vyzařujícím hrubou, syrovou sílu.

Seskupená flotila myslících strojů se držela očekávané taktiky. Agamemnona už unavovalo slýchat stále znova ta ubohá prohlášení bojových robotů. Ano, všemysl nemohla Titány zabít, ale její robotické flotily mohly způsobit značné škody a zničit všechno ostatní. Copak Omnus vážně čeká, že se kymekové prostě vzdají a obrazně řečeno si podříznou vlastní krk?

Ale generál nebyl tak sebejistý, jak dával najevo. Tato útočná skupina byla znatelně větší než předcházející a při její porážce by se mohla vyčerpat značná část kymeckých obranných systémů.

Kdyby *hrethgir* nezaměstnávali Omnia tolika neustálými útoky, nebyla by Agamemnonova hrstka vzbouřenců schopna ubránit se Omniově vojenské síle, ani síle té lidské havěti. Každý z těchto dvou nepřátel by mohl vyslat naprosto drtivé síly, kdyby byl chtěl. Generál si uvědomoval, že jeho situace na Richesu bude čím dál tím neudržitelnější.

Jakmile se ve volném vesmíru připojil k ostatním kymeckým lodím, vyrazily z úkrytu na odvrácené straně planety výzvědné sondy, aby prozkoumaly robotickou flotilu.

„Oni – oni – připravují se – na – na útok,“ vyslal Beowulf nesnesitelně pomalou koktavou zprávu. Myšlení poškozeného neo-kymeka bylo tak zmatené, že nedokázal myšlenkovými konektory vyslat jasný signál. Na pevné zemi se Beowulf dokázal jen stěží pohybovat rovně, aniž by vrávoral a narážel do věcí.

„Přebírám velení,“ řekl Agamemnon. *Nemá smysl ztrácet čas.*

„Roz – roz – rozumím.“ Alespoň že se Beowulf nepokoušel předstírat, že je pořád ve formě a schopný.

„Rozmístěte se nepravidelně. Zahajte palbu pulzními střelami.“

Lodě neo-kymeků vyrazily jako hladová vlčí štěňata s obnaženými tesáky. Robotická flotila se rychle seskupila do útočné formace, ale kymecké lodě byly mnohem menší, obtížněji zasažitelné a roztažené do většího prostoru. Agamemnonovi obránci se vyhýbali palbě a vypouštěli své pulzní miny.

Malé magnetické kapsle byly zhotoveny za použití Holtzmanovy technologie silového pole, okopírované z výzbroje *hrethgir*, dílem sebrané na bojištích, dílem získané od lidských špehů. Kymekové byli proti pulzům energie imunní, ale proti myslícím strojům nasazovala Liga vznešených tuto technologii už celé století.

Při bombardování robotická flotila zničila desítky neo-kymeckých lodí, ale mnoho vysílacích plavidel proniklo, přimklo se ke kovovým trupům nepřátelských bojových lodí a spustilo vlny ničivé energie. Robotické lodě se zničenými gelovými obvody se vymykaly kontrole a srážely se navzájem.

Agamemnon neviděl důvod riskovat vlastní kůži. Držel se zpátky, ale užíval si blízkost bitvy. Myslící stroje byly likvidovány ještě rychleji, než čekal.

Z města pod nimi vystartovala další loď. Zatímco se hnala vstříc nepřátelské flotile, uvažoval Agamemnon, jestli se snad Dante také rozhodl zapojit se do bitvy. Nebylo to moc pravděpodobné, byrokratický Titán nebyl rád ve středu dění. Ne, tohle je někdo jiný.

Věděl, že mnoho jeho neo-kymeků touží bojovat proti Omniovi – to nebylo žádné překvapení. Všemysl utiskovala planetu Riches už dlouho, už tehdy, kdy neo-kymekové byli pouhými lidmi. Je jenom přirozené, že touží po odplatě. Neo-kymekové si nijak nestěžovali, že jim Titáni vládnou stejně přísnou rukou. Agamemnon jim poskytl možnost stát se stroji s lidskou myslí a dobrovolníci mu jeho občasnou krutost odpouštěli.

Záhadná nová loď stoupala do chumlu Omniových sil, ale pálit nezačala. Vyhýbala se střelám, proplétala se bitvou, míjela první řady poničených plavidel strojů. Na komunikačních frekvencích hučely a odrážely se vysílané signály, některé kódované a neúplné v jazyce stro-

jů, jiné v podobě výsměšného a drzého pískotu ze strany neo-kymeků.

„Podnikejte výpady a zničte co nejvíc Omniových lodí,“ řekl Agamemnon. „Odtáhnou domů jako mrzáci.“

Neo-kymekové vyrazili kupředu. Záhadná loď se dál proplétala hlouběji do skupiny zbylých robotických lodí. Agamemnon rozšířil dosah svých senzorů a viděl, jak osamělé neidentifikovatelné plavidlo prohrálo svůj boj. Sotva se přiblížilo robotické bojové lodi, bylo zajato a vtaženo dovnitř jako hmyz, chycený dlouhým jazykem ještěrky.

Neo-kymekové vypustili další miny. Stroje si zjevně znovu propočítaly vyhlídky a konečně došly k závěru, že nemají žádnou šanci vyhrát. Poškozená Omniova flotila už vrávorala a stahovala se, ustupovala z Richesu a nechávala za sebou na oběžné dráze spoustu nehybných lodí jako nepotřebné smetí.

„Usoudili jsme, že jiné bitvy pro nás mají vyšší prioritu,“ oznámil jeden z velitelů robotických lodí. Znělo to jako chabá výmluva. „Vrátíme se s mnohem mohutnější silou, která udrží naše ztráty na přijatelné úrovni. Vězte, generále Agamemnone, že Omniův rozsudek vůči vám a vašim kymekům stále trvá.“

„No to jistě ano. A vy vězte,“ reagoval Agamemnon s vědomím, že myslící stroje jeho výsměšnému tónu neporozumí, „že jestli se vrátíte a připomenete se nám, vyrazíme vás zase odtud.“

Omniova flotila ustoupila a nechala za sebou v mrazivém vesmíru nad planetou Riches víc než stovku poškozených a deaktivovaných lodí. Ty trosky budou představovat jisté navigační riziko, ale Agamemnon a jeho kymekové je možná využijí jako součást obranné barikády. Jejich základna nemůže být nikdy dost zajištěna.

Kymek však chápal, že robotický velitel nepronese žádnou planou hrozbu. Myslící stroje se jistě vrátí a přistě si Omnius opatří takovou bojovou sílu, aby si pojistil vítězství. Agamemnon chápal, že bude muset se svými

Titány Riches opustit a najít si jiné světy, které si podrobí, izolovanější planety, kde si budou moci vybudovat nedobytné útočiště a z nich rozšiřovat svoje území. To bude prozatím stačit, aby se vyhnuli Omniovi.

Měl by tu záležitost probrat s Juno a Dantem, ale budou se muset přestěhovat rychle. Všemysl je možná nemotorná a předvídatelná, ale také nesmírně houževnatá.

Mnohem později, když se Agamemnon vrátil do města a zhodnotil škody, napáchané robotickým útokem, zjistil ke své mrzutosti, že pilot té osamělé lodi přece jen nebyl žádný ambiciózní neo-kymek.

Po padesáti šesti letech zajetí se autonomnímu robotu Seuratovi nějak podařilo uprchnout a uletět, aby se přidal k flotile myslících strojů.

Bůh přeje soucitným.

RČENÍ NA ARRAKIS

Přestože by se její představivost dala těžko směstnat do vesmíru samotného, Norma Cenva zřídka kdy opouštěla své přečpané kanceláře. Její mysl putovala kamkoli, kam se potřebovala vydat.

Soustředěná na nejvyšší míru, zachycovala své hojné představy na technické výkresy a elektronická rýsovací prkna. Kolharské loděnice v sousedství hučely a jejich zaměstnanci proměňovali Norminy vize na skutečnost. Loď za lodí, štíty, motory, zbraně. Ten proces byl nekonečný, protože ani Norma se nikdy nezastavila. Džihád se nezastavil.

Zjistila, že už je zase ráno. Moc ji to nepřekvapilo. Pracovala celou noc... možná i déle. Neměla tušení, kolikátého je.

Venku v loděnicích Kolharu, nyní vedených jejím nejstarším synem Adrienem, slyšela rachotit těžké stroje. Byl to... produktivní zvuk, ani v nejmenším ji nerušil.

Adrien byl jedno z pěti dětí, které měla s Aureliem Venportem. Ostatní čtyři však neměly jeho nadání ani zápal pro obchodování. Zbylí dva synové a dvě dcery pracovali také u *VenKee Enterprises*, ale v nižších pozicích zastupců firmy. Adrien sám nyní odletěl na Arrakis dohlédnout na dodávky koření a na distribuci.

Pracovní čtyř montovaly dohromady obchodní plavidla a bojové lodě, většinou s bezpečnými konvenčními motory. Některé však byly vybaveny pozoruhodnými pohonnými jednotkami, schopnými zakřivit prostor, které dokázaly mžikem přemístit loď z jednoho místa na druhé. Tento systém s sebou bohužel stále nesl značná rizika. Ztráty byly tak velké, že jimi bylo ochotno létat jen velice málo lidí. Dokonce ani příslušníci džihádu se k tomu nehlásili, s výjimkou případů nejvyšší nouze.

Přes neustálé překážky, způsobené částečně matematickými a fyzikálními problémy, částečně fanatismem, Norma nakonec řešení jistě objeví, bude-li mít dost času a soustředění. Byl to její úkol číslo jedna.

Vyšla do chladného ranního vzduchu a dívala se na stavební ruch, ale hluk ani kouř nevnímala. Většina kolharských zdrojů byla zasvěcena stavbě nových lodí, které doplňovaly neustálé ztráty vojska džihádu. Celkové množství energie, materiálu a práce, které už spolykala tato válka, bylo nepochopitelné dokonce i jí.

Svého času bývala Norma zakrslá mladá žena, zavrhaná vlastní matkou. Teď představovala fyzicky krásnou ženu s myšlenkami a odpovědností, které zahrnovaly celý vesmír a táhly se daleko do budoucnosti. Nyní, když se tak od základu *proměnila*, když se po mučení Titánem Xerxem pozvedla na vyšší úroveň vědomí, stala se rozhodujícím můstkem mezi současností a věčností. Lidstvo by bez ní nedokázalo naplnit svůj potenciál.

Norma měla štěstí, alespoň na čas. Milovala a byla milována. Manžel Aurelius, její citová a pracovní jistota, však zahynul spolu s Norminou přísnou a sebestřednou matkou, oba se stali obětmi války. Norminy vztahy se Zufou nebyly jednoduché, ale drahý Aurelius pro ni byl jako požehnání, spása v mnoha směrech. Myslela na něj

každý den. Bez neochvějné důvěry, kterou v ni skládal, by Norma nebyla dosáhla svých cílů a neuskutečnila své sny. Aurelius už dávno rozpoznal její potenciál a vsadil na ni svou existenci.

Díky dohodě, kterou Aurelius vyjednal se samotnou Serenou Služebnicí, získala společnost *VenKee Enterprises* monopol na technologii zakřivení prostoru. Jednoho dne bude nová generace lodí důležitější než samotné Holtzmanovy štíty – jen co Norma vyřeší problémy s navigací. Ale pokaždé, když našla částečné řešení, rozvinuly se před ní dřív nepředstavitelné problémy, odpovědi se rýsovaly kdesi v dáli, jako znásobený odraz v zrcadlové síni. Řetězová reakce neznámého.

Zatímco Norma sledovala průmyslové divadlo před sebou, její duše bloudila a neustále pátrala po těžce zachytitelných odpovědích. Lodě zakřivující prostor dokázaly přeskóčit z jednoho bodu vesmíru na druhý – pohon sám pracoval perfektně – ale nepřekonatelným úkolem bylo navádění lodi kolem překážek, rozestých po vesmíru. Přestože šlo o tak rozlehlý a většinou prázdný prostor, jakmile se dráha lodě náhodou přetnula s nevhodně položenou hvězdou nebo planetou, bylo plavidlo zničeno. Neexistovala šance se vyhnout nebo zabočit, nebyla možnost opustit loď v záchranném člunu.

Katastrofou končila celá desetina letů.

Byl to podobný problém jako prolétat naslepo minovým polem. Žádný člověk by nedokázal na všechna nebezpečí reagovat dost rychle, žádné mapy by nemohly vytyčit kurz zakřiveným prostorem s dostatečnou přesností, vzít v úvahu všechny možné problémy, které by přitom hrozily. Ani Norma to nedokázala, i při svém nadlidském intelektu.

Před lety objevila přechodné řešení. Použila vysoko-rychlostní počítače, přístroje, schopné rychlé analýzy a rozhodnutí, které dokázaly v nanosekundách předvídat chyby a stanovovat alternativní kurzy. Tyto komputeri-zované navigační přístroje, tajně instalované do prvních lodí, snížily ztráty na polovinu. Nová technologie se tak stala málem – *málem* – uskutečnitelnou.

Ale důstojníci vojska džihádu počítače objevili a okamžitě vznikl rozruch, který téměř znamenal zánik loděnic na Kolharu. Norma z toho byla zmatena. Předložila důkazy o navigační úspěšnosti, poukázala na prospěch, který by mohly superrychlé lodě přinést džihádu. Ale Velký patriarcha Tambir Boro-Ginjo zuřil nad „podvodem“, o který se podle něj Norma pokusila.

Zasáhl její syn Adrien, který byl stejně jako otec zkušený řečník a bystrý vyjednávač. Zachránil Normu i loděnice, nastoupil se servilními omluvami, překonával sám sebe, sliboval zarputile se tvářícím představitelům Ligy, že počítačové navigační systémy budou z lodí odstraněny a zničeny. Celou dobu se přitom usmíval, až si domýšliví úředníci dali říct. „Ty najdeš nějaké jiné řešení,“ zašeptal pak Adrien matce. „Vím, že to zvládneš.“

Přestože už Norma nemohla počítače nikdy znovu použít, několik navigačních systémů si nechala schovaných – a pak celá desetiletí pracovala na problému od základu. Byla v zoufalé nevýhodě, bez pomoci složité počítačové techniky neviděla žádnou cestu. Navigátor by měl předvídat problémy a napravovat je ještě *předtím*, než k nim dojde – a to jí připadalo nemožné.

A tak lodě zakřivující prostor zůstávaly dál bezednou černou jámou společnosti *VenKee Enterprises*, tak hlubokou, že se nedala nikdy naplnit zisky. Technologie pracovala spolehlivě, přesně tak, jak ji Norma navrhla... problém byl v řízení.

Společnost *VenKee Enterprises* naštěstí čerpala nemalé zisky z dopravy nákladu, zvláště záhadného koření z planety Arrakis. Tato obchodní firma měla dosud jako jediná příslušné kontakty a znala zdroj.

Norma sama užívala to koření. Ukázalo se být velkým přínosem. *Melanž*. Když se chystala na další pracovní den, čichla si silné skořicové vůně z rudohnědé kapsle, položila si ji na jazyk a polkla. Ztratila už přehled o tom, kolik melanže si vzala za uplynulých několik dní. *Tolik, kolik bylo třeba*.

Účinek koření, které jí začalo proudit krevním oběhem a myslí, byl dramatický. Jednu chvíli Norma vyhlížela z okna své kanceláře v loděnicích a pozorovala konstrukci nedalekého plavidla. Dělníci pobíhali po lešení, postaveném u kostry lodi, manévrovali kolem kovového povrchu s pomocí suspenzorových pásů, které sama vynalezla...

... v příští chvíli ucítila jakýsi nápor, stejný jako v okamžiku zakřivení prostoru, ale přesto jaksi jiný, nerozuměla tomu. Za poslední měsíce konzumovala melanž čím dál tím víc, experimentovala se sebou stejně jako s loděmi, zoufale hledala odpověď na navigační hádanku. Připadala si najednou plná života, myšlenky se jí hrnuly jako povodeň, hnaly se k závěrům, jako se vodopády řítí skalnatým kaňonem.

Náhle se jí v hlavě zablesklo a přepadla ji vize, která ji odnesla daleko z Kolharu. Uviděla vysokého štíhlého muže. Stál uprostřed rozlehlé, sluncem vyprahlé pouště, dohlížel na opravu sklízeče koření. Přestože byla vidina rozmazaná, jako by se dívala skrz silné sklo, poznala Norma aristokratický profil toho muže a tmavé vlnité vlasy, které i přes čtyřiašedesát let ještě stále nenesly žádné šediny. To byl výsledek jeho konzumace melanže.

Adrien. Můj syn. Je na Arrakis. Napadlo ji, že si teď vzpomíná, že Adrien odjel na pouštní planetu jednat se zensunnitskými sběrači koření.

Natolik se podobal svému otci, až si málem dokázala představit, že vidí Aurelia. Její syn projevil takové obchodní vlohy, že mu předala řízení *VenKee Enterprises*. Sama se tak mohla plně soustředit na svoji práci.

Je ta vize skutečná? Norma nevěděla, čemu má věřit, ani jestli to, čemu chce věřit, je vůbec možné.

Jak tak sledovala obrázek svého nejstaršího syna, prožela jí lebkou ostrá bolest, jako by se do ní zařízlo nějaké zubaté ostří. Vykřikla. Před očima měla najednou jen záblesky a barevné skvrny. Naslepo zatápala po další kapsli koření a spolkla ji. Bolest pomalu ustoupila a vidění se zase rozjasnilo.

Snová představa se přenesla od Adriena výš jako pohled orla, stoupajícího vysoko nad nekonečné písečné duny. Pak Norma omdlela a ponořila se do tmy jako slepý červ, zavrtávající se do písku...

O něco později stála Norma nahá před zrcadlem. Od dob svého duševního zdokonalení uměla předělávat svoje tělo a dosáhnout perfektního vzhledu, získaného z genového základu svých ženských předků. Aurelius si jí odjakživa vážil takové, jaká byla, i v pokřiveném těle, ale Norma přesto podstoupila proces formování vlastního těla a udělala se pro něj krásnou. Nestárla už. Nyní si v zrcadle prohlížela bezchybné křivky svého ženského těla, dokonalé rysy tváře, které kdysi dávno vytvořila pro milovaného muže.

Cítila v sobě jakési oddělení od fyzického světa, její proměněné tělo se měnilo ještě víc, zjevně podle své vlastní vůle. Nepřipadalo jí to jako umírání, jako rozpad... ale *vyvíjela se*, a ani trochu tomu procesu nerozuměla.

Na fyzickém vzhledu už jí nezáleželo, vlastně ji jen rozptyloval. Potřebovala ovládnout sílu, správně ji namířit, jako dělaly její předchůdkyně Čarodějky, ale v mnohem širším měřítku. To, co měla v úmyslu, vyžadovalo víc mentální energie než zformovat jedno lidské tělo a mnohem víc než ničivé akce Čarodějek.

Tvorba si vždycky vyžádá víc energie než ničení.

Norma si už připadala vyčerpaná napětím z toho, co musela udělat, unavená neustávající tvorbou návrhů, testováním... neustálými neúspěchy. A když byla unavená, potřebovala víc melanže.

Sledovala v zrcadle, jak se její sošné tělo chvěje a kmitá. Na rameni se jí objevila červená skvrnka. Nasadila duševní sílu a obnovila dokonalost svého vzhledu. Vada zmizela.

Udržovala se bezchybnou na památku Aurelia Venporta. Ale ten už byl pryč. Ani to, že je bez něj, jí nezabránilo učinit, co bylo třeba.

Na hřebeni písečného přesypu, navátého větrem, stál stranou od mechaniků Adrien Venport a pozoroval je, jak opravují sklízecí stroj na koření. Jiní pátrali po nějaké známce blížícího se písečného červa. Neznal do detailů mechanismus toho stroje, ale věděl, že pod jeho intenzivním dohledem budou muži pracovat rychleji a usilovněji.

Tady na sluncem vyprahlé poušti planety Arrakis se zdálo, jako by se zastavil čas. Moře písku bylo nekonečné, žár prudký a tak intenzivní, že by dokázal rozpraskat nechráněnou kůži. Připadal si velice zranitelný. Měl záhadný a svědivý pocit, že ho pozoruje něco neviditelného a mocného.

Jak se může někdo neděsit téhle planety?

Jeden z malých strojů na prosívání melanže se porouchal a společnost *VenKee Enterprises* přicházela o peníze s každou hodinou, kdy nebyl v provozu. V Arrakis City čekali na Venporta a jeho dodávku další sběrači a distributoři. Kousek dál v zlatavé proláklině pracovala v oranžové skvrně kořeněného písku dvě mechanická hloubicí monstra. Nedaleko se nízko na místě vznášelo velké dopravní letadlo. Odvážlivci s výkonnými lopatami nabírali rezavě zabarvené nánosy melanže, plnili přepravní boxy a nakládali je do letadla k dalšímu zpracování.

Jeden muž vykřikl z praskající komstаницe: „Známky červa!“

Námezdní pracovníci se rozběhli k letadlu, kdežto mechanikové poblíž Adriena ztuhli hrůzou na místě. „Co budeme dělat? Nemůžeme s tím odsud odletět!“ Jeden ze zaprášených mužů se bezmocně podíval na součásti motoru, rozložené na plastové plachtě na písku.

„Měli jste pracovat rychleji!“ vyjekl jeden z prospektorů.

„Přestaňte s tím a buďte tiše,“ řekl Adrien a bez hnutí stál na písku. „Ani se nepohněte.“ Pokývl směrem ke dvěma velkým hloubicím strojům. „Nadělalíj mnohem

víc hluku než my. Není důvod, proč by si nás ten červ měl všimnout.“

Na druhé straně prolákliny se druhá a třetí posádka rychle šplhaly do velkého vznášedla, které nabralo tolik nákladu, co se do něj vešlo. Za pár chvil se vzneslo z písku a nechalo sklízecí stroje na místě – velice drahé zařízení, pomyslel si Adrien.

Gigantický červ se prodíral pískem přímo ke své oběti. Opuštěná mašinerie spočívala tiše na zemi, ale motory záchranného plavidla řvaly a bušily a jejich vibrace dráždily červův lovecký instinkt. Písečný červ se jako vypuštěná dělová koule náhle vynořil zpod úkrytu písku a vzepnul se do vzduchu, výš a ještě výš. Těžké vznášedlo se namáhalo, jeho motory řvaly, jak se snažily dostat ho z nebezpečí, a veliká tlama obřího červa se doširoka otevřela a chrlila záplavy písku jako zuřivé sliny.

Červ dosáhl vrcholu, toužebně se napjal a jen taktak minul těžký letoun. Jeho žvýkavé pohyby rozechvěly vzduch, až se vznášedlo zachvělo, vzneslo se a zase kleslo, zatímco červ se spustil zpátky do dun a rozmačkal pod sebou opuštěné strojní zařízení. Pak pilot plavidlo zase ovládl, pokračoval ve výstupu a plnou rychlostí mířil k ostré hranici útesu.

Zbylí pracovníci na písku spolu s Adrienem si oddechli úlevou, když viděli, že se jejich kamarádům podařilo uniknout, ale zůstávali dál tiše. Záchranná plavidla se pro ně nemohou vrátit, dokud červ nezmizí.

Červ se vrhl do široké prolákliny, zhltl sklízecí techniku a pak se zavrtal zpátky do pouště. Adrien se zatajeným dechem sledoval, jak se v písku vlní červova stopa a postupuje opačným směrem k horizontu.

Ušpinění prospektoři ožili, ulevilo se jim, že přelstili pouštního démona. Tiše se pochechtávali, jak je přecházel strach, a navzájem si blahopřáli. Adrien se obrátil, aby se podíval na těžké vznášedlo, které dál pomalu postupovalo k černým útesům. Na druhé straně hřebenu skal v kryté rokli, chráněné před otevřeným pískem a červy, mají na další základně *VenKee Enterprises* zajiš-

těna lůžka a místo k odpočinku. Pro Adriena a ostatní pošlou osádku, která je vyzvedne.

Nelíbilo se mu, jak za okrajem útesu, ve směru dráhy letu vznášedla, změnila obloha barvu na kalně zelenou. „Neví někdo z vás, co to je? Chystá se bouře?“ Slýchal o neuvěřitelných písečných hurikánech na Arrakis, ale nikdy ještě žádný nezažil.

Mechanik vzhlédl od sady nástrojů. Dva sběrači koření na to ukázali prstem. „Ano, je to písečná bouře. Malá, jenom takový poryv, zdaleka ne tak hrozná jako Korioliová bouře.“

„Vznášedlo letí přímo do ní.“

„Tak to je zlé.“

Adrian viděl, jak se vznášedlo začíná otřásat. Ve vysílačce se spolu s pilotovými výkřiky začal ozývat nouzový signál. Měkce vyhlížející proudy písku a prachu obklopile těžké vznášedlo jako objetí milence. Letoun sebou nevypočitatelně škubal, vymkl se kontrole a nakonec narazil do černých útesů. Zbyl po něm jen malý výbuch oranžových plamenů a černý kouř, který rychle zmizel ve vzdušném víru.

Ti zatracení červi vždycky dostanou to svoje koření zpátky, pomyslel si Adrien. Tak či onak.

To byla nešťastná pravda riskantních obchodních projektů: Bez ohledu na to, jaká bezpečnostní opatření se nasadila, nečekané problémy je vždycky zastihly nepřípravené. „Dodělejte tu opravu co nejrychleji,“ řekl tichým, ale pevným hlasem, „ať se dostaneme odsud a zpátky do Arrakis City.“

O něco později stál Adrien na otevřeném tržišti v Arrakis City, obklopený sběrači koření, a mluvil k lidem, z nichž se mnozí neustále snažili společnost *VenKee* šidit. Byli už takoví, ale on měl dost důvtipu na to, aby jim to dovolil.

„Zvedáte ceny až moc.“ Adrien si bez hnutí změřil podsaditého vousatého sběrače koření, který byl málem dvakrát mohutnější než on sám. Stejně jako ostatní domorodci měl i on na sobě pouštní maskovací plášť a za-

prášené nástroje, zavěšené na širokém řemeni kolem pasu. „Společnost *VenKee* to nemůže tolerovat.“

„Sbírání koření je nebezpečné,“ odpověděl vousáč. „Musíme být za to dobře odškodněni.“

Další sběrač se přidal: „Spousta výprav se ztratila beze stopy.“

„Není moje vina, když lidi moc riskují. Nechci se nechat šidit.“ Adrien přistoupil k těm hrozivým mužům o něco blíž, protože to byl přesný opak toho, co by čekali. Musel na ně působit silně a neochvějně. „Firma *VenKee* vám dala velikou zakázku. Máte jistou práci. Buďte za to rádi. Ani staré báby si nestěžují jako vy.“

Pouštní muži nad tou urážkou ztuhli. Vousatý vůdce spustil ruku k boku, jako by se chystal chopit zbraně. „Chceš si zachovat svoji vodu, cizince?“

Adrien se bez váhání oběma rukama opřel o sběračovu zaprášenou hrud' a prudce a silně do něj strčil, až muž pozpátku upadl. Jeho pouštní společníci vytáhli nože a ostatní mu vztekle pomáhali na nohy.

Adrien si založil ruce na prsou a věnoval jim nesnesitelně sebejistý úsměv. „A to si chcete udržet svoji práci u *VenKee*? Myslíte si, že tu nečekají žádní jiní zensunnité, aby chňapli po tom, co jim nabídnu? Mrhali jste mým časem, když jste mě přivedli sem na Arrakis, a plýtváte jím dál, když mi tady kňouráte jako děcka. Jste-li čestní lidé, dodržíte podmínky, na kterých jsme se dohodli. Nejsste-li čestní, pak už s vámi nechci dál obchodovat.“

Choval se nenuceně, neblufoval a věděl to. Pouštní kmeny si čím dál tím víc zvykaly na sběr a prodej koření. Společnost *VenKee* byla jediný pravidelný odběratel a Adrien *byl* společnost *VenKee*. Kdyby se rozhodl dát tyto muže na černou listinu, byli by se museli vrátit k paběrkování z toho, co jim poušť na Arrakis může k životu nabídnout... a mnoho zensunnitů už zapomnělo, jak na to.

Upřeně na sebe zírali v horku a smradu přecpaného tržiště. Na závěr jim nabídl symbolický nárůst ceny za jejich zboží. Ten náklad převede na spotřebitele melanže, z nichž byli mnozí velice bohatí. Jeho zákazníci

ochotně zaplatí, zřejmě si toho rozdílu ani nevšimnou, protože melanž byla vzácné a drahé zboží. Pouštní lidé odkráčeli, spokojení jen napůl.

Když byli pryč, zavrtěl Adrien hlavou. „To musel být nějaký hodně zvrácený duch, co tuhle planetu takhle zpackal... a pak do ní nacpal to koření.“

Vesmír se možná mění, ale poušť ne. Arrakis se drží svého vlastního času. Člověk, který se s tím odmítá smířit, doplatí na vlastní hloupost.

Z LEGENDY O SELIMOVÍ JEZDCI

Jakmile začal denní žár klesat, z úkrytů ve stínu se vynořila skupina zensunnitských mužů a chystala se pokračovat v cestě dolů po Štítovém valu. Ismael se na hluk a pach civilizace nijak zvlášť netěšil, ale nemohl nechat El'híma jít do sídla společnosti *VenKee* bez dohledu. Syn Selima Jezdce si až moc často volil nebezpečně pohodlné cestičky v blízkosti cizinců.

Ismael si zakryl odhalenou kožnatou plet' ochranným oděvem. Choval se rozumně, na rozdíl od drzých mladších příslušníků kmene. Na seschlé tváři nosil kuklu, aby si uchoval vlhkost, kterou vydechoval, zatímco vrstvy sendvičové látky sloužily jako filtršaty a uchovávaly jeho pot. Neplýtvat ničím.

Ostatní muži se však ke své vodě chovali nedbale, domnívali se, že si vždycky mohou koupit další. Nosili cizí oblečení, šaty vyrobené tak, aby vyhovovaly módním hlediskům, ne potřebám pouště. Dokonce i El'hím vystavoval na odiv jasné barvy a odmítal pouštní maskování.

Ismael slíbil chlapcově matce na smrtelném loži, že na něj dohlédne, a pokoušel se – snad až příliš často – aby to mladý muž pochopil. Ale El'hím a jeho kamarádi už byli úplně jiná generace. Považovali ho za nějaký dávný přežitek.

Rozpor mezi ním a Ismaelem byl hluboký. Když matka umírala, prosil ji El'hím, aby vyhledala ošetření v Arrakis City, ale Ismael se neoblomně postavil proti zásahu nějakých nedůvěryhodných cizích lidí. Marha místo syna poslechla manžela. Podle El'híma přesně to mohlo za její smrt.

Mladík tehdy utekl a nalodil se na plavidlo společnosti *VenKee*, které ho dopravilo na vzdálené planety – včetně Poritrinu, stále ještě zničeného po otrockém povstání, během něhož Ismael a jeho stoupenci unikli na Arrakis. Nakonec se El'hím vrátil zpátky domů ke svému kmeni, ale navždycky už byl ovlivněn tím, co viděl a co se naučil. Jeho zkušenosti ho ještě víc ubezpečily o tom, že by zensunnité měli přijmout zvyky zvenku – včetně sběru a prodeje koření.

Pro Ismaela to byla naprosto nepřijatelná věc, jako výsměch poslání Selima Jezdce. Ale nemohl opustit slib, který dal Marze, a tak neochotně doprovázel El'híma i v jeho bláznovstvích.

„Sbalíme se a přerozdělíme si náklad,“ řekl El'hím radostným hlasem plným očekávání. „Za pár hodin můžeme snadno dorazit do sídla *VenKee* a pak budeme mít zbytek večera jenom pro sebe.“

Zensunnitští muži se zasmáli a dychtivě se dali do práce. Už si představovali, jak utratí své špinavé peníze. Ismael se zamračil, ale výtky si nechal pro sebe. Říkal je tak často, až mu připadalo, že pořád sekýruje. El'hím, nový naіб vesničanů, měl vlastní představy o tom, jak vést lid.

Ismael si uvědomoval, že je jen paličatý stařec, s vahou sto tří let na krku a s bolavými kostmi. Těžký život v poušti a neměnná strava plná melanže ho zachovaly při síle a zdraví, kdežto jiní zeslábli. Přestože vypadal jako Metuzalém ze starých posvátných knih, byl přesvědčen, že ještě stále dokáže rozumem i silou překonat kterékoli z těchto mládát, kdyby ho k tomu vyzvalo.

Nikdo to ale nikdy neudělal. To byla další věc, v níž se už neřídili starými časy.

Sebrali těžký náklad kondenzované pročištěné melan-

že, kterou sklídili z písku. I když Ismael s prodejem koření zásadně nesouhlasil, naložil si břemeno přinejmenším stejně těžké, jako nesli ostatní. Byl už připraven k odchodu, zatímco jeho mladší společníci ještě zápolili s výstrojí. Čekal se stoickým klidem, než se konečně El'hím vydal hlučným a lehkomyšlným krokem na cestu. Skupina vyšla do zapadajícího slunce a začala sestupovat ze strmých svahů.

V prodlužujících se stínech blížícího se soumraku zářila v chráněném závětrí Štítového valu světla sídla společnosti *VenKee Enterprises*. Budovy představovaly podivnou směsici cizích staveb, vybudovaných bez jakéhokoli záměru. Bylo to jako rakovinné bujení prefabrikovaných domů a úřadů, které vychrlily nákladní lodě.

Ismael přimhouřil modromodré oči a zahleděl se dopředu. „Tuhle osadu původně postavili moji lidé, když dorazili z Poritrinu.“

El'hím se usmál a přikývl. „Ano, a dost se rozrostla, co?“ Mladý náib byl mnohem hovornější. Nezakrytými ústy přicházel o spoustu vlhkosti z dechu. „Adrien Venport platí dobře a pokaždé má další objednávku na naše koření.“

Ismael se vlekl dál jistým krokem i na vratkých skalách. „Ty si nepamatuješ otcovy vize?“

„Ne,“ řekl El'hím ostře. „Vůbec si otce nepamatuju. Nechal se spolknout červem, ještě než jsem se narodil, a mně zbyly jenom ty legendy. Jak můžu vědět, co je pravda a co mýtus?“

„Poznal, že ten cizácký obchod s kořením zničí náš zensunnitský způsob života a nakonec zahubí i Šaj-hul-úda – pokud se nám to nepodaří zastavit.“

„To by bylo jako snažit se zastavit písek, aby nepropadával kolem dveří. Já jsem si vybral jinou cestu a za těch minulých deset let jsme se dočkali velkého blahobytu.“ Usmál se na nevlastního otce. „Ale ty si vždycky najdeš něco, na co si stěžovat, že? Copak není lepší, když my domorodci z Arrakis sbíráme koření a máme z toho prospěch, než by to byl někdo jiný? Nemáme to být my, kdo

sbírá melanž a dodává ji firmě *VenKee*? Jinak by sem poslali svoje cizince, svoje vlastní týmy –“

„To už dělají,“ ozval se jeden z mužů.

„Ptáš se, který hřích je přijatelnější,“ řekl Ismael. „Pro mě žádný.“

El'hím zavrtěl hlavou a podíval se na své společníky, jako by chtěl naznačit, jak beznadějně je to s tímhle starcem.

Před mnoha lety, když Ismael přijal El'hímovu matku za svou ženu, se pokoušel mladíka vychovat v duchu tradičních hodnot, podle vizí Selima Jezdce. Možná že vynaložil moc velký tlak, nevědomky přinutil nevlastního syna obrátit se jiným směrem.

Než Marha zemřela, přiměla ho přísahat, že bude syna chránit a radit mu, ale během let se ten slib proměnil v nepříjemný ostrý kamínek v botě. I když to Ismaela hluboce znepokojovalo, neměl jinou možnost než podpořit El'híma, aby se stal naібem. Od té chvíle si Ismael připadal, jako by klouzal po pohyblivém svahu příkré duny.

Nedávno El'hím sáhl k nešťastnému rozhodnutí, když dojednal, aby do jednoho ze skrytých zensunnitských táborů hluboko v poušti dorazila dvě malá obchodní plavidla. Považoval to za vhodný způsob dodávky zboží, příliš těžkého, než aby se vleklo dalekou cestu. Ismaelovi ale ta malá plavidla příliš připomínala otrokářské lodě, jaké ho zajaly, když byl chlapec.

„Vystavuješ nás nebezpečí!“ Ismael se snažil mluvit tiše, aby naібovi nezkomplikoval situaci. „Co kdyby nás ti lidé chtěli unést?“

Ale El'hím jeho strachy rázně smetl. „Tohle nejsou otrokáři, Ismaeli. Jsou to obchodníci a kupci.“

„Ohrozil jsi nás.“

„Vstoupili jsme do obchodního vztahu. Ti lidé jsou důvěryhodní.“

Ismael zavrtěl hlavou a povolil uzdu svému vzteku. „Nechal ses svést vlastním pohodlím. Měli bychom se snažit ukončit všechny ty operace s vývozem koření a odmítat lákavé nabídky.“

El'hím si vzdychl. „Já si tě vážím, Ismaeli... ale někdy jsi přílišně krátkozraký.“ Odešel na setkání s hosty, obchodníky *VenKee*, a nechal Ismaela, ať se zlobí...

Když padla noc, dosáhla skupina mužů úpatí Štítového valu. Z chráněných míst u vysokého útesu vyrážely v dálce jako nějaká plíseň budovy, zařízení na kondenzaci vlhkosti a solární stanice.

Ismael udržoval pravidelný krok, i když ostatní pouštní muži pospíchali, celí dychtiví ponořit se do takzvané civilizace. Zvuky města byly nelibozvučné, na rozdíl od všeho, co bylo slyšet ve volné krajině. Mluvalo tu mnoho lidí, stroje rachotily a hřměly, generátory bzučely. Světla a pachy tady mu připadaly jako zločin.

Zprávy o jejich příchodu se už po ulicích města *VenKee* rozšířily. Zaměstnanci společnosti za nimi vycházeli ze svých obydlí, oblečení v podivných šatech, vybavení podivnými přístroji. Jakmile se ta novina dostala až do kanceláří *VenKee*, vyšel na ulici obchodní zástupce, rád, že je může přivítat. Zvedl ruce na pozdrav. Ismael si pomyslel, že má úlisný a nepřijemný úsměv.

El'hím toho muže vesele pozdravil. „Přinesli jsme další náklad, můžete ho koupit – pokud se cena nezměnila.“

„Melanz je stejně cenná jako vždycky. A chovejte se v našem městě jako doma, chcete-li.“

El'hímovi muži bouřlivě poděkovali. Ismael přimhouřil oči, ale neřekl nic. Strnule sundal náklad koření a složil ho na prašnou zem u svých nohou, jako by to nebylo nic víc než odpadky.

Zástupce *VenKee* rozjařeně volal nosiče, aby pouštním mužům ulehčili od nákladu a odnesli pytle melanze do kanceláře, kde ji bude možno zvážít, ocenit a vyplatit.

Umělá světla se rozzářila jasněji, aby odrazila pouštní temnotu. Ismaelovi bušila do uší chrčivá cizí hudba. El'hím a jeho muži si doprávali, utráceli nově nabyté peníze za dodávku koření. Pozorovali dobře zavodněné tanečnice s bledou a nevábnou pokožkou, popíjeli spoustu kořeněného piva a trapně se opíjeli.

Ismael se toho neúčastnil. Jen tak seděl a díval se na ně, nesnášel každou minutu a toužil po návratu domů, do bezpečné a tiché pouště.

Protože jsem celá staletí nebyl nijak spojen se všemyslí, nezná Omnius moje myšlenky, z nichž některé by se daly považovat za neloajální. Já to však tak nezamýšlel. Jsem zkrátka zvědavý od přírody.

ERASMOVY DIALOGY

Erasmus, obklopený hniјící smrtí, bolestným sténáním a nejrůznějšími prosebnými pohledy, pilně a s neměnnou péčí pořizoval záznam o každém testovaném subjektu. Vědecká přesnost si to vyžadovala. A smrtelný retrovirus RNA už byl téměř připraven k vypuštění.

Erasmus se právě vrátil z poslední z řady schůzek s Rekurem Vanem, na níž měli probírat nejlepší metody rozšíření viru. Robot byl však zklamán – nakolik může být zklamán myslící stroj – protože Tlulaxan neustále odbíhal od tématu, staral se jen o průběh experimentu s plazím dorůstáním končetin. Van byl posedlý vyhlídkou na to, že by mu znovu narostly končetiny, ale robot měl jiné priority.

Aby ho Erasmus uklidnil, upravil mu krytí na rame-nou a zalhal, zveličil výsledky. Pod krytím skutečně vyrůstaly malé boule, což byl jednoznačný důkaz o růstu kostí, i když proces postupoval téměř zanedbatelnou rychlostí. Možná to bylo důležité pro mužovo dobro, ale šlo jen o jeden z mnoha významných probíhajících testů. Dnes ráno Erasmus považoval za nutné zvýšit dávky léků, aby si zajistil, že se beznohý a bezruký muž soustředí na to nejdůležitější, a ne na hloupé osobní záležitosti.

Erasmus v jedné ze svých oblíbených přepychových rób, tentokrát sytě modré, kráčel z místnosti do místnosti a na tvarokovové tváři si udržoval příjemný úsměv. Míra infekce byla téměř sedmdesát procent a očekávaná úmrt-

nost třiačtyřicet procent. Řada z těch, kteří se uzdraví, však zůstane natrvalo mrzáky kvůli potrhaným šlachám, což byl jeden z následků nemoci.

Několik obětí pokusu se od něj odvrátilo, krčily se v rozích svých špínou páchnoucích cel. Jiné k němu prosebně natahovaly ruce s očima kalnými a zoufalými nemocí. Tito zajatci, usoudil robot, jsou zřejmě v deliriu nebo trpí halucinacemi. Paranoia a iracionální chování byly očekávané projevy napadení virem.

Erasmus si instaloval a nastavil novou sadu čichových čidel, aby mohl zkoušet a srovnávat pachy, linoucí se z laboratoří. Připadalo mu, že je to důležitá součást zkoušky. Po letech neúnavného testování a modifikace skupin virů cítil hrdost na to, čeho dosáhl. Bylo snadné vyvinout chorobu, která zabíjela tyhle křehké biologické jedince. Trik byl v tom objevit takovou, která by se rychle rozšířila v populaci, zabila značné procento lidí a byla téměř neléčitelná.

Robot a jeho kolega z Tlulaxu se rozhodli pro genetiky modifikovaný retrovirus RNA, šířící se vzduchem, který se lehce přenášel prostřednictvím kapének a otevřených ran, přestože ve volném prostoru byl trochu nestálý. Po vstupu do lidského těla neočekávaně napadl játra – na rozdíl od většiny podobných chorob – a odtamtud se rychle množil. Produkoval enzym, který proměňoval nejrůznější hormony na jedovaté sloučeniny, jež játra nedokázala zpracovat.

Prvotními známkami nemoci byly poruchy poznávacích funkcí, vedoucí k iracionálnímu chování a otevřené agresi. Jako by *hrethgir* potřebovali ještě nevyzpytatelnější reakce!

Protože příznaky prvního stadia byly nenápadné, nakažené oběti se ještě několik dní pohybovaly ve společnosti jiných lidí, než si uvědomily svou nemoc, a tak ji rozšířily mezi mnoho dalších lidí. Ale jakmile se v těle začaly tvořit přeměněné látky a játra rychle přestávala plnit svoji funkci, nastoupilo druhé stadium, rapidní, nezadržitelné a ve více než čtyřiceti procentech testovaných případů fatální. Jestli v rozmezí několika týdnů

zahyne takový díl obyvatelstva planet Ligy, zbytek společnosti se rychle rozpadne.

Bylo by úžasné pozorovat to a dokumentovat. Erasmus očekával, že jak budou planety Ligy jedna po druhé odpadat, získá dostatek informací, které bude moci v nadcházejících staletích studovat. Omnius bude zatím obnovovat Synchronizované světy.

Robot vstoupil do jiného sektoru se vzduchotěsnými místnostmi, které hostily další skupinu padesáti vzorků obětí. S uspokojením shledal, že mnoho z nich leží na zemi a zmítá se v agonii, nebo je už bez života stočeno v klubku ve smradlavých kalužích zvratků a exkrementů.

Erasmus podrobně zkoumal každou oběť, pozoroval a zaznamenával různá zranění kůže, otevřené rány (snad sebepoškození?), dramatické úbytky na váze a dehydrataci. Studoval mrtvá těla a jejich zkroucené polohy ve smrti. Toužil znát nějaký způsob, jak stanovit stupeň agonie, kterou prošla každá z obětí. Erasmus nebyl mstivý, chtěl jen poznat účinné prostředky, jak vyhladit dost lidí a smrtelně oslabit jejich planety Ligy. Stejně jako počítačová všemysl viděl v přeměně lidského chaosu na synchronizovaný pořádek jedině výhody.

Nákaza byla bezpochyby připravena k rozšíření.

Ze zvyku roztáhl úsměv na stříbřité proměnlivé tváři. Po mnohých konzultacích s Rekurem Vanem nasadil své technické znalosti a navrhl vhodné nádoby na rozptýlení viru, torpéda, která by v atmosféře planety shořela a rozšířila koncentrované zárodky nákazy po celé planetě, zamořené *hrethgir*. Retrovirus RNA bude sice ve vzduchu slabý, ale stejně ještě dost účinný. A jakmile se setká s obyvatelstvem, rychle se rozšíří.

Erasmus zaznamenal celkový počet lidí, kteří zemřeli, a namířil svá třpytivá optická vlákna směrem k pozorovacímu oknu. Za ním byla malá místnost, odkud občas špehoval okolí skrz zrcadlové sklo. Okno bylo potaženo filmem, takže lidé svým chabým zrakem viděli jen odrazy. Zvýšil vlnovou délku, podíval se skrz sklo a s překvapením zjistil, že se v místnosti nachází Gilbertus Albans a pozoruje ho. Jak se dostal dovnitř přes všechna

bezpečnostní opatření? Jeho věrný lidský schovanec se usmál, věděl, že ho Erasmus vidí.

Robot zareagoval s úžasem a naléhavostí, která hraničila až s hrůzou. „Gilbertusi, zůstaň tam. Nehýbej se.“ Aktivoval ovladače, aby zajistil, že pozorovací místnost zůstane neprodyšně uzavřena a plně sterilizována. „Říkal jsem ti, abys do těchto laboratoří nikdy nechodil. Jsou pro tebe příliš nebezpečné.“

„Těsnění je neporušené, otče,“ řekl muž. Byl svalnatý z neustálých cvičení, kůže měl svěží a hladkou, vlasy husté.

Erasmus přesto vyčerpал vzduch z komory a nahradil ho čerstvě profiltrovaným. Nemohl si dovolit riskovat, že by se Gilbertus nakazil. Kdyby se ten milovaný člověk vystavil byť jen některé z méně významných nákaz, mohl by hrozně trpět a zemřít. A po tom robot ani trochu netoužil.

Erasmus na chvíli naprosto ignoroval své experimenty, nedbal na to, zničí-li si celý týden záznamů, hnál se kolem utěsněných místností, přecpaných těly, čekajícími na spálení. Nevnímal jejich oči, zírající do prázdna, a pootevřená ústa, končetiny, propletené jako u hmyzu v posmrtné ztuhlosti. Gilbertus se lišil od všech ostatních lidí, měl výkonný, zdatný mozek, tak blízký počítači, jak jen to bylo biologicky možné, protože ho vychoval sám Erasmus.

I když bylo Gilbertusovi už víc než sedmdesát let, stále vypadal jako v rozpuku mládí, díky proceduře na prodloužení života, které ho Erasmus podrobil. Zvláštní lidé jako Gilbertus se nepotřebovali ponížovat a stárnout a Erasmus se postaral, aby tento muž získal všechny myslitelné výhody a ochranu.

Gilbertus neměl nikdy riskovat a chodit sem do nákazových laboratoří. Bylo to nepřijatelné nebezpečí.

Erasmus došel ke sterilizační komoře, serval ze sebe temně modré roucho a odeslal ho ke spálení; vždycky se dá nahradit. Celé kovové tělo si postříkal silným dezinfekčním prostředkem a protivirovými chemikáliemi, dal pozor, aby pokryl každý spoj a záhyb. Pak se důkladně

osušil a natáhl se po těsnění dveří. Zaváhal. Než se objevil v pozorovací místnosti, zopakoval Erasmus úplný dekontaminační proces podruhé a pak ještě potřetí. Jen tak pro jistotu. Bezpečnostních opatření k zajištění Gilbertusovy bezpečnosti nebylo nikdy dost.

Když robot, konečně uklidněn, stanul před svým adoptovaným synem, byl zvláště nahý, bez svého obvyklého přepychového roucha. Měl v úmyslu udělat Gilbertusovi kázání, znovu ho varovat před bláznivým nebezpečím, které svým příchodem riskoval, ale podivný cit ta příkrá slova zmírnil. Nanadával se tomu divokému dítěti dost už před desítkami let, kdykoli se chovalo špatně. Teď byl ale Gilbertus už plně naprogramovaný a spolupracující lidský tvor. Příklad toho, čeho může jeho druh dosáhnout.

Muž se tak očividně rozzářil, když ho uviděl, až Erasmus pocítil nával jakési... pýchy? „Je čas na naši šachovou partii. Chceš se ke mně přidat?“

Robot cítil potřebu dostat ho pryč z laboratorní budovy. „Zahraju si s tebou, ale ne tady. Musíme jít daleko od těch epidemických prostor, někam, kde to pro tebe bude bezpečné.“

„Ale otče, copak jsi mě během toho procesu na prodloužení života neobdařil veškerou možnou imunitou? Měl bych být docela v bezpečí i tady.“

„Docela v bezpečí ještě neznamená úplně v bezpečí,“ řekl Erasmus. Překvapila ho vlastní starostlivost, která hraničila až s iracionalitou.

Gilbertus nepůsobil nijak vystrašeně. „Co je to bezpečí? Neučil jsi mě, že je to jenom iluze?“

„Nehádej se se mnou zbytečně, prosím. Nemám na to teď čas.“

„Ale vyprávěl jsi mi o antických filozofech, kteří učili, že neexistuje nic takového jako bezpečí, pro biologický organismus ani pro myslící stroj. Takže jaký smysl má odcházet? Nákaza mě může dostat nebo taky ne. A tvůj vlastní mechanismus se může ve kteroukoli chvíli zastavit, z nějakého důvodu, který tě ještě ani nenapadl. Nebo může spadnout z nebe meteorit a oba nás zabít.“

„Můj synu, můj chráněnce, můj drahý Gilbertusi, nešel bys teď se mnou? Prosím. Pak se můžeme o takových věcech bavit donekonečna. Ale někde jinde.“

„Když jsi tak zdvořilý, což je rafinovaná lidská vlastnost, udělám, jak si přeješ.“

Doprovodil samostatného robota ven z klenuté laboratorní budovy, prošli neprodyšně uzavřenými přetlakovými komorami a pak ven pod rudě zbarvenou oblohu Corrinu. Když byli pryč, muž přemýšlel nad tím, co viděl v epidemických laboratořích. „Otče, netrápí tě někdy, že zabíjíš tolik lidí?“

„Je to pro dobro Synchronizovaných světů, Gilbertusi.“

„Ale jsou to lidé... jako já.“

Erasmus se k němu obrátil. „Nejsou to lidé jako ty.“

Před mnoha lety robot vymyslel zvláštní termín, aby ocenil Gilbertusovy rychle se rozvíjející mentální schopnosti, jeho pozoruhodnou dovednost organizování paměti a umění logického uvažování. „Jsem tvůj mentor,“ řekl tehdy robot. „A ty jsi můj žák. Učím tě mentálním schopnostem. Proto ti dám přezdívku, kterou jsem odvodil z těchto slov. Použiji ji, kdykoli budu zvláště potěšen tvým výkonem. Doufám, že to budeš považovat za projev lásky.“

Gilbertus se nad tou učitelovou chválou zašklebil. „Projev lásky? A co je to za přezdívku, otče?“

„Budu tě nazývat svým *mentatem*.“ A přezdívka se ujala.

Nyní Erasmus řekl: „Chápeš, že Synchronizované světy přinesou lidské rase užitek. Proto jsou tyto testované subjekty prostě něco jako... investice. A já se postarám, abys žil dost dlouho a mohl sklidit ovoce toho, co jsme naplánovali, můj mentate.“

Gilbertus se rozzářil. „Počkám a uvidím, jak to všechno dopadne, otče.“

Dorazili do Erasmovy vily, vstoupili do poklidné botanické zahrady, malého světa bujných rostlin, zurčících fontán a kolibříků – do své soukromé svatyně, na místo, kde spolu mohli vždycky sdílet zvláštní chvíle. Gilbertus

tam už rozestavil figurky na šachovnici, zatímco čekal, než Erasmus dokončí svoji práci.

Muž táhl pěšcem. Erasmus vždycky nechával Gilbertu-
sovi první tah, připadalo mu to jako správná otcovská
shovívavost. „Kdykoli mám nějaké problémy, jednám,
jak jsi mě to učil, abych si zachoval výkonný a zdatně
pracující mozek. Vydám se do své mysli a začnu provádět
složité matematické výpočty. Rutina mi pomáhá uklidnit
pochybnosti a obavy.“ Počkal, až robot táhne pěšcem.

„To je perfektní, Gilbertusi.“ Erasmus mu věnoval
nejupřímnější úsměv, jakého byl schopen. „Vlastně ty
sám jsi perfektní.“

O několik dní později si všemysl povolala Erasma
do Centrální věže. Zrovna dorazila malá loď s jedním
z mála lidí, kteří mohli beztrestně přicestovat na hlavní
Synchronizovaný svět. Z plavidla se vynořil vrásčitý
muž a zastavil se u pavilonu před mechanicky oživenou
věží. Tvarokovová stavba, která hostila Omnia, mohla
jako živý organismus měnit tvar, tyčit se hrozivě do vý-
šky a pak se zase sklánět k zemi.

Erasmus poznal toho snědého muže s olivovou pletí.
Měl blízko posazené oči a holou hlavu, byl větší než
Tlulaxané a míň nenápadný. I teď, mnoho desítek let
po svém zmizení a domnělé smrti pokračoval Yorek
Thurr v práci na zničení lidské rasy. V tajném spojenec-
tví s myslíci stroji už způsobil nespočetné ztráty Lize
vznešených i tomu přepjatému a komickému džihádu
Sereny Služebnice.

Kdysi dávno byl Thurr velitelem džihádské policie,
osobně vybraným Iblisem Ginjem. Thurr projevoval ne-
obyčejnou schopnost vymýtit drobné zrádce, lidi, kteří
spolupracovali s myslíci stroji. Mužovy nevšední do-
vednosti samozřejmě pramenily z faktu, že se upsal
Omniu výměnou za proceduru na prodloužení života,
i když tou dobou už mělo Thurrovo tělo rozpuk dávno
za sebou.

Po celé ty roky, kdy řídil Džipol, posílal Thurr
na Corrin pečlivá hlášení. Jeho práce byla dokonalá

a obětní beránci, které přitom zabil, byli bezvýznamní, nedůležití zvědové, obětovaní v zájmu vzrůstajícího Thurrova vlivu na Ligu.

Po smrti Iblise Ginja pracoval desítky let na tom, aby přepsal historii, zostudil Xaviera Harkonnena a udělal mučedníka z Velkého patriarchy. Spolu s jeho vdovou řídil Thurr Radu džihádu, ale když nadešel čas, aby zaujal místo nového Patriarchy, vyžrála nad ním vdova politickými prostředky a dosadila do té pozice svého syna a pak vnuka. Thurr si připadal naprosto zrazen lidmi, kterým sloužil. Nastrojil tedy vlastní smrt a vydal se za prací mezi myslícími stroji. Byl mu přidělen jeden Synchronizovaný svět, Wallach IX, a mohl si na něm vládnout, jak uzná za vhodné.

Když teď Thurr zahlédl Erasma, obrátil se a napřímil. „Přijel jsem si pro zprávy ohledně našeho plánu na zničení Ligy. Víím, že myslící stroje jsou těžkopádné a houževnaté, ale už je to víc než deset let, co jsem přišel s tím nápadem na rozšíření nákazy. Co na tom trvá tak dlouho? Chci ty viry brzy vypustit, abych viděl, co se stane.“

„Tys jen poskytl nápad, Yoreku Thurre. Všechnu práci jsem vykonal já a Rekur Van,“ řekl Erasmus. Holohlavý muž se zamračil a mávl pohrdavě rukou.

Vtom se rozburácel Omniův hlas: „Budu postupovat vlastním tempem a provedu ten plán, až budu cítit, že nastal správný čas.“

„Jistě, pane Omnie. Ale protože k tomu plánu, který jsem navrhl, chovám jistou hrdost, jsem přirozeně zvědavý na jeho postup.“

„S postupem budeš spokojený, Yoreku Thurre. Erasmus mě ubezpečil, že retrovirus je v současnosti pro naše účely už dost smrtelný, i když zabíjí jen čtyřicet tři procenta lidí, kteří mu byli vystaveni.“

Thurr překvapeně vykřikl: „Tolik? Nikdy neexistovala tak smrtelná nákaza.“

„Ta nemoc mi pořád ještě připadá nedostatečně efektivní, protože nezabíjí ani polovinu našich nepřátel.“

Thurrovy tmavé oči zazářily. „Ale pane Omnie, nesmíte zapomínat, že bude mnoho nepředvídatelných